

R. 8649

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 20

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 11

Primera reunió
tinguda el dia 4 de novembre de 1980

SUMARI

S'obre la sessió a tres quarts menys cinc minuts de les sis de la tarda, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El primer punt de l'ordre del dia fa referència a la benvinguda a la Diputada senyora Assumpció Sallés i González, que substitueix el Diputat senyor Justiniano Martínez Medina, del G. p. del PSUC. El M. H. Sr. President, en nom de tot el Parlament, dona la benvinguda a la Diputada senyora Assumpció Sallés i González (p. 525).

El segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al Parlament de la composició de la Mesa de les diverses Comissions. El M. H. Sr. President informa que la composició de la Mesa de les diverses Comissions ha estat publicada al BOPC núm. 10, a excepció de la Mesa de la Comissió de Drets Humans, de la composició de la qual dona compte (p. 525). Tot seguit comunica que la Mesa ha acordat suspendre la sessió que es reprendrà mitja hora més tard (p. 525).

La sessió s'interromp a tres quarts de sis de la tarda i es reprèn a dos quarts de set de la tarda.

El M. H. Sr. President informa que la Junta de Portaveus i la Presidència han acordat de proposar la modificació de l'ordre del dia en el sentit de suprimir-ne el tercer punt, relatiu a la resolució de la Mesa sobre el Decret que regula les funcions del Governador General en les comunitats autònomes, de data del 10 d'octubre de 1980, i d'afegir-hi el punt següent: "Proposicions no de llei relatives al Decret que regula les funcions del delegat del Govern". La proposta s'accepta per assentiment de la Cambra (p. 525).

El tercer punt de l'ordre del dia és la proposició no de llei del Grup Socialista sobre la creació d'una Comissió legislativa especial d'alta muntanya. El Diputat senyor Joan Ganyet, en nom dels signants de la proposició socialista, pren la paraula per a defensar-la (p. 525).

Els Diputats senyors Ramon Sala, del G. p. de Convergència i Unió (p. 526); Antoni Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 527); Josep Roig i Magrinyà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 527), i Vicenç Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 528), intervenen per explicar la posició del Grup respectiu.

- La proposició de creació d'una Comissió permanent legislativa especial d'alta muntanya s'aprova per unanimitat dels presents (p. 528).*
- El quart punt de l'ordre del dia és la proposició no de llei sobre la conferència de regions pirinenques, signada per tots els Grups parlamentaris. El M. H. Sr. President diu que el termini de presentació d'esmenes va acabar a les vint-i-quatre hores del dia d'ahir i que no se n'ha presentada cap (p. 528). Diu també que la Junta de Portaveus ha acordat que no cal el tràmit de defensa i que els Grups que ho desitgin podran explicar el seu vot (p. 528). Tot seguit es passa a votació (p. 529). La proposició no de llei s'aprova per unanimitat dels presents.*
- Els senyors Joan Ganyet, del G. Socialista (p. 529); Francesc Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 529); Ramon Sala, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 530) i Vicenç Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 530), intervenen per explicació de vot.*
- El cinquè punt de l'ordre del dia és el relatiu a preguntes amb resposta oral. El M. H. Sr. President diu que la Mesa va acordar d'ampliar en dues hores més el temps per a respondre les preguntes, tal com preveu l'article 128.2 del Reglament (p. 531).*
- El senyor Josep Roig i Magrinyà, del G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per preguntar al Consell Executiu per la situació actual dels ex-funcionaris de la Generalitat de Catalunya (p. 531). L'H. Conseller de Governació, Sr. Joan Vidal i Gayolà, respon al senyor Josep Roig i Magrinyà (p. 531).*
- El senyor Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista, pren la paraula per preguntar a l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme sobre unes declaracions fetes pel Director General de Turisme, senyor Ramon Bagó (p. 533). L'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme respon al senyor Xavier Guitart (p. 534). Tot seguit intervé el senyor Xavier Guitart en el torn de rèplica (p. 535).*
- El senyor Antoni Lucchetti, del G. p. del PSUC, formula la següent pregunta, que fa referència a l'incompliment del termini, fixat per analogia amb la Llei General Pressupostària, per a la presentació dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 1981 (p. 536). L'H. Conseller d'Economia i Finances, Sr. Ramon Trias i Fargas, respon al senyor Antoni Lucchetti (p. 536). Tot seguit el senyor Antoni Lucchetti (p. 537) i l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 538) intervenen successivament en el torn de rèplica.*
- La senyora Teresa E. Calzada, del G. p. del PSUC, intervé per preguntar amb referència als traspassos de la universitat (p. 538). L'H. Conseller d'Ensenyament, Sr. Joan Guitart, intervé per respondre (p. 539). Tot seguit la senyora Teresa E. Calzada intervé en torn de rèplica (p. 539).*
- El senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista, formula la pregunta que fa referència al servei de comunicació telefònica als petits nuclis de les comarques pirinenques i altres àrees rurals de Catalunya (p. 540). L'H. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Sr. Josep M. Cullerell, respon al senyor Joan Ganyet (p. 540). Tot seguit el senyor Joan Ganyet intervé en el torn de rèplica (p. 541).*
- La pregunta següent és la formulada pels senyors Joan Comas, Esteve Tomàs i Josep M. Simó, del Grup Socialista, a l'H. Sr. Conseller de Governació, referent a la dimissió de sis regidors del Consistori d'Ascó. El senyor Esteve Tomàs pren la paraula per formular la pregunta (p. 541). L'H. Conseller de Governació, Sr. Joan Vidal i Gayolà, respon al senyor Esteve Tomàs (p. 542). Tot seguit el senyor Esteve Tomàs (p. 543) i l'H. Sr. Conseller (p. 543) intervenen per feu ús del torn de rèplica.*
- El senyor Josep M. Simó, del Grup Socialista, intervé per preguntar sobre l'estat ecològic actual del Delta de l'Ebre (p. 543). L'H. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Sr. Josep M. Cullerell, intervé per respondre al senyor Josep M. Simó (p. 544). Tot seguit el senyor Josep M. Simó (p. 545) i l'H. Sr. Josep M. Cullerell (p. 545) intervenen en el torn de rèplica.*
- El senyor Simeó Selga, del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per formular la pregunta referent a l'incendi de Castellfollit del Boix, Rajadell, Aguilar de Segarra i Sant Salvador de Guardiola (p. 545). L'H. Sr. Conseller de Governació, Sr. Joan Vidal i Gayolà, respon al senyor Simeó Selga (p. 546). Tot seguit el senyor Simeó Selga intervé en el torn de rèplica (p. 548).*
- El M. H. Sr. President informa sobre les dues proposicions no de llei relatives al decret que regula les funcions del delegat del Govern, i diu que la Mesa ha acordat que se'n fotocopiessin els textos i no s'imprimissin al Butlletí Oficial; ha determinat que fossin tramitades pel procediment d'urgència; d'acord amb el Reglament, ha fixat en dos dies el termini de presentació d'esmenes, el qual termini fineix dijous propvenent, dia 6, a les dotze de la nit; i ha acordat, així mateix que aquestes dues proposicions no de llei siguin tramitades davant el Ple (p. 548). Finalment, diu que la sessió reprendrà demà al matí, a dos quarts d'onze, amb el debat sobre el programa d'actuació econòmica del Govern de la Generalitat, presentat pel M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 549).*
- La sessió se suspèn a dos quarts i mig de deu de la nit.*

S'obre la sessió a tres quarts menys cinc minuts de les sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera acompanyat de tots els altres membres de la

Mesa. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Trias i Fargas, Laporte, Gispert, Guitart, i Sanuy.

Ordre del dia

1. *Benvinguda a la Diputada Sra. Assumpció Sallés i González, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.*
2. *Comunicació al Parlament de la composició de la Mesa de les diverses Comissions.*
3. *Declaració de la Mesa del Parlament relativa al decret que regula les funcions del Governador General en les comunitats autònomes, del 10 d'octubre de 1980.*
4. *Proposició no de llei del Grup Socialista sobre la creació d'una Comissió legislativa especial d'Alta Muntanya.*
5. *Proposició no de llei dels Grups parlamentaris sobre la conferència de regions pirinenques.*
6. *Preguntes amb resposta oral.*
7. *Debat sobre el programa d'actuació econòmica del Govern de la Generalitat.*

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, comença la sessió. Abans de res, haig de comunicar-los la renúncia al seu càrrec de Diputat del senyor Justiniano Martínez Medina, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que ha adoptat aquesta decisió davant de les seves responsabilitats com a Regidor del municipi de l'Ajuntament de Barcelona. El substitueix en el seu escó, d'acord amb la credencial presentada al Parlament, la senyora Assumpció Sallés i González, a la qual, en nom de tot el Parlament, tinc el plaer de donar la benvinguda entre nosaltres i desitjar-li, doncs, que pugui col·laborar amb tota l'eficàcia en les tasques del nostre Parlament.

Després, en compliment de l'article 37, apartat 2, del nostre Reglament, haig de comunicar la composició de la Mesa de les diverses Comissions. Atès que, per a gairebé totes elles, aquesta composició va ser publicada al Butlletí número 10, de data 10 d'octubre de 1980, si tots els senyors Diputats hi estan conformes, em dispensaria de llegir la llista de les Meses de totes i cadascuna de les Comissions, atès que, ja que ha estat imprès i publicat, això ha arribat a coneixement de tots els senyors Diputats. Haig d'afegir, però, la indicació de la Mesa de la Comissió de Drets Humans que encara no ha estat publicada. La Comissió de Drets Humans va elegir com a President la senyora Maria Dolors Calvet i Puig i com a Secretari el senyor Joan Colominas i Puig.

Després d'aquests molt breus punts, els haig de comunicar que la Mesa ha acordat suspendre la sessió.

La sessió es reprendrà d'aquí a mitja hora. *(Són tres quarts de sis de la tarda.)*

(La sessió es reprèn a dos quarts de set de la tarda. Al banc del Govern seu, ultra els abans esmentats, l'Honorable Conseller Sr. Cullell.)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, es reprèn la sessió. Uns mots per a explicar que hi hagi hagut aquesta interrupció. Diverses circumstàncies havien fet necessària una alteració de l'ordre del dia i, evidentment, la Junta de Portaveus i la Presidència haurien pogut acordar la proposta d'aquesta alteració abans de començar la sessió, però en aquest cas, els senyors Dipu-

tats, haurien hagut d'estar pendents mitja hora més de la reunió que calia fer. A la Presidència li ha semblat preferible començar la sessió encara que fos per poquíssims minuts, de manera que després els senyors Diputats quedessin lliures d'esperar el temps necessari per a aquesta decisió que calia prendre, sense estar immobilitzats aquí, en el saló, tot esperant el començament de la reunió.

Modificació de l'ordre del dia

La proposta de modificació de l'ordre del dia és la següent: supressió del tercer punt, que deia «Resolució de la Mesa del Parlament relativa al decret, etc.», i addició al final de l'ordre del dia, del punt següent: «Proposicions no de llei relatives al decret que regula les funcions del delegat del Govern de les comunitats autònomes, de data 10 d'octubre de 1980.»

Si els senyors Diputats estan d'acord amb aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia, considerarem que l'ordre el dia queda modificat de la forma indicada. *(Pausa.)*

No havent-hi cap objecció, considerem que l'acord ha estat pres per assentiment.

Proposició sobre la creació d'una comissió legislativa especial d'alta muntanya

I ara, doncs, passem al punt següent, que era la proposició del Grup Socialista, sobre la creació d'una Comissió legislativa especial d'alta muntanya. D'acord amb l'article 47 del Reglament, recordo als senyors Diputats que el Ple a proposta de la Mesa o a iniciativa dels Grups parlamentaris o de la cinquena part dels membres del Parlament, pot acordar la creació d'altres Comissions de caràcter permanent, a més de les Comissions legislatives ordinàries. Aleshores, aquesta proposició ha estat presentada per una cinquena part dels membres del Parlament; per tant, el Ple pot decidir sobre la dita proposició. En nom dels signants de la proposició, té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable Senyor President, senyores i senyors Diputats, malgrat les situacions paral·leles de sortida, l'estat actual de les àrees de muntanya europees no és homogeni, perquè hi ha països que els dediquen una atenció preferent, com són els països alpins, per exemple: Àustria, Suïssa, França, etc., i d'altres països que les desconeixen o les consideren annexes a zones desenvolupades de la plana, i aquest és un error que es paga car; per exemple, el nostre país. L'any 1976, reunits a Bari, Itàlia, els ministres responsables d'ordenació del territori dels països membres del Consell d'Europa, varen aprovar una declaració de 10 punts en la qual es feia una crida a tots els europeus perquè vetllessin per la protecció de les seves àrees de muntanya, que són ecosistemes fràgils, i encara més, especialment, que dediquessin protecció a la població permanent que hi viu. Recordem que la Constitució espanyola reconeix en el seu article 130 apartat segon la necessitat d'un tractament dife-

rencial a les àrees de muntanya, i també el nostre Estatut, l'Estatut de Catalunya, en el seu article 9 apartat 10, ho contempla com a competència exclusiva de la Generalitat. Per tant, hi ha un camí expedit perquè Catalunya basteixi un edifici legal adequat a les necessitats reals de les comarques i coherent amb les legislacions europees i també amb l'espanyola quan n'hi hagi, perquè actualment a Espanya no hi ha legislació específica de muntanya, malgrat que Espanya sigui el segon país d'Europa quant a muntanyes.

Catalunya pot i ha de ser capdavantera en l'Estat en tot el que fa referència a una política adequada per a les seves àrees de muntanya. És un principi generalment acceptat que només és eficaç una acció a la muntanya si s'emmarca en un plantejament global; un plantejament que consideri les interaccions i les complementarietats que s'hi produeixen, perquè estaran tots d'acord amb mi que el turisme pot complementar l'agricultura en les zones de muntanya, o pot destruir-la. I també que sense una comunicació diària, o sense un mestre, sense escoles, encara que els habitants dels petits nuclis rurals de muntanya tinguessin els ingressos necessaris econòmics, farem uns candidats inflexibles a l'emigració. Recordin que només l'1% de la població de Catalunya ocupa les zones de muntanya, i que aquest territori és la cinquena part del territori nacional català, i que aquesta xifra de població baixa cada any.

Per tant, a partir d'aquesta visió essencial de globalitat, només es pot assolir el tractament que desitgem amb l'estudi d'una Llei General de Muntanya, desenvolupada en lleis sectorials a continuació, però no abans. Ni la Comissió d'Agricultura, ni la Comissió d'Ordenació del Territori, ni cap altra de les Comissions existents avui al Parlament de Catalunya, podrien dur a terme aquesta tasca, perquè és diferent dels seus àmbits específics. És comú a Europa el *status* interdepartamental i el tractament de la política general de muntanya. Per exemple, a França, el nostre veí pel nord, la DATAR, la Delegació per a l'ordenació del territori i l'acció regional, està lligada directament al primer ministre.

Per tot això, creiem necessària la creació al Parlament de Catalunya d'una Comissió permanent de legislatura que s'ocupi dels procediments legislatius relacionats amb l'alta muntanya. És absolutament convenient, d'altra part, que pel futur equilibrat del nostre país, i atesa la situació de greu recessió socio-econòmica i demogràfica que es dona al Pirineu, les forces polítiques presents aquí, al Parlament de Catalunya, busquin punts de coincidència i crec realment que així demostraran el seu sentit de responsabilitat històrica.

Per tot el que acabo d'esmentar, demano en nom del Grup parlamentari Socialista, la votació afirmativa dels senyors Diputats a la moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja prendre la paraula, en relació amb la proposició que ha defensat el Diputat senyor Ganyet? (*El Diputat Sr. Sala demana per parlar.*) El senyor Sala, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. SALA: Honorable Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup de Convergència i Unió vota-

rem sí a aquesta proposició del Grup Socialista, i votarem sí a la proposició sobre aquesta creació d'una Comissió legislativa d'alta muntanya, perquè des de fa temps hem tingut la intenció de treballar en benefici d'unes zones marginades, arraconades i deixades de la mà de l'Administració central. I en aquest aspecte, em permeto recordar, que en el Diari de Sessions del Congrés dels Diputats, corresponent al dia primer d'agost de 1978, s'hi comunicava una proposició no de llei, presentada per la Minoria Catalana, de la qual el qui us parla formava part, una proposició no de llei, repeteixo, sobre la protecció als pobladors de les zones muntanyenques, i en especial dels agricultors i els ramaders d'aquestes zones. Aquí hauríem d'afegir que nosaltres, ara, a través del nostre propi Parlament, pensem elaborar una llei de muntanya que es pugui anar desenvolupant, tal com deia abans el Diputat Ganyet, amb altres lleis sectorials, i que vulguin contemplar la realitat i les necessitats del poble de Catalunya.

Catalunya, senyores i senyors Diputats, no és només el litoral, ni les grans ciutats, ni les planes fèrtils; Catalunya és un tot, i en aquest tot s'inclouen també l'alta muntanya i les que poden anomenar-se zones desafavorides. Les comarques de l'alta muntanya i les zones desafavorides han estat les germanes pobres entre totes les que constitueixen el territori català. Això ho sabem tots els qui hi vivim i les patim. En aquest hemicicle hi ha molts Diputats que coneixen el problema i alguns d'ells, ja fa una colla d'anys que lluiten i treballen per a fer-les surar en el mar de la pobresa i de la marginació. El Diputat que m'ha precedit és un dels homes que a Catalunya, ho hem de tenir present, fa molt de temps i molts anys que hi està treballant, perquè hi viu i treballa i sap la realitat d'aquest problema.

Però al nostre entendre, la problemàtica de l'alta muntanya i de les zones desafavorides no s'ha de limitar solament a la recerca de solucions per a les crisis agrícola i ramadera que pateixen, no. La qüestió és molt més complexa, infinitament més complicada, perquè en aquests grans espais geogràfics de la nostra terra, pràcticament està tot per fer. Les àrees en les quals considerem que hauria d'incidir d'una manera especial la Comissió per a confeccionar una llei de protecció de l'alta muntanya i de les zones desafavorides són les següents: l'agricultura, la ramaderia, els boscos, l'ordenació del territori, carreteres, obres públiques, habitatge, patrimoni artístic i cultural, mercats, ecologia, parcs rurals, sanitat, accidents de muntanya, telèfons, televisió, cooperatives, ensenyament, turisme i esports, indústria, artesanía, etc. Hem de preveure les inversions públiques i potenciar les privades, perquè aquestes comarques pel seu estat de retrocés econòmic, no tenen capacitat d'afrontar-ho per si soles, i menys encara si estan mancades d'infraestructura necessària.

Per això donem suport a la creació d'aquesta Comissió, un suport total i absolut, puix que entenem, senyores i senyors Diputats, que treballar per l'alta muntanya i per les zones desafavorides, és treballar per Catalunya.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup desitja prendre la paraula? (*El Diputat Sr. Lucchetti demana per par-*

lar.) El senyor Lucchetti en nom del Grup parlamentari del Partit socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup creu que estem davant d'una proposta important perquè, com s'ha dit, comencem també aquí, a Catalunya i a Espanya, un període de discussió de lleis; a Espanya, malauradament, s'ha començat la casa per la teulada: al Parlament espanyol s'està discutint abans la Llei d'agricultura de muntanya que la Llei marc de muntanya, i creiem que nosaltres no ho hauríem de fer així, i que convé que aquí emprenguem aquesta tasca legislativa sobre un tema tan important com els problemes que afecten l'alta muntanya, començant la casa pels fonaments. Com han dit abans els parlamentaris que m'han precedit en la paraula, es tracta que abordem aquest tema tal com algunes veus ja fa temps reclamen que s'abordi —jo em referiré, i el Diputat senyor Ganyet és un dels seus fundadors, als Grups de l'Alt Pirineu—, com reclamen també molts ajuntaments de les zones d'alta muntanya del Pirineu. S'han de solucionar aquests problemes intentant trobar un equilibri, no sempre fàcil, perquè hi ha interessos econòmics i socials que són contraposats, entre el que són les grans fonts de riquesa de l'alta muntanya —també s'hi han referit—, la ramaderia i l'agricultura, per una banda; el turisme molt lligat a la neu, el turisme d'hivern, per una altra; els boscos, que són una font important de riquesa d'aquestes comarques; i el tema de l'aigua, de l'energia, dels quals, allà, són exportadors. Però aquest tema no es pot plantejar únicament com un problema econòmic, com un problema d'estructura econòmica, sinó també pensant en la gent que hi viu, en aquesta població que cada vegada minva més, que cada vegada va deixant aquestes comarques.

Nosaltres, en el nostre Grup parlamentari, havíem discutit aquesta proposta, ens havia semblat bé de bon començament, teníem uns dubtes que jo vull exposar aquí —perquè em sembla que convé que posem en contacte les reflexions col·lectivament—, el dubte és que ens podem trobar amb molts problemes específics, que apareguin, i que podia aparèixer una tendència que, per a cada problema específic de determinats grups de comarques, tinguéssim la temptació de crear una Comissió legislativa permanent. Jo posaré un exemple que ningú de vostès no m'agradaria que després me'l tirés pel cap: que les comarques costeres, diguéssim, que les zones costeres de Catalunya, tenen una problemàtica específica. Ja sé que és molt més greu el tema de l'alta muntanya, i que per això es justifica la proposta que nosaltres recolzem, però voldríem que féssim atenció, que tinguéssim cura, que ara aquí nosaltres no iniciéssim una allau de propostes, que per a cada problema específic ens penséssim que la solució podia ser la creació d'una Comissió legislativa permanent.

Nosaltres donem ple suport a la iniciativa, creiem que, efectivament, existeixen en aquestes comarques, en aquestes zones de Catalunya, problemes específics, que calen solucions específiques i, per tant, també, una Comissió legislativa permanent específica; que aquests problemes són tan greus que, en aquesta Comissió, potser, el treball unitari serà molt fàcil; són problemes molt greus

que, de vegades, tenen tan poques solucions que arribarem fàcilment a acords, almenys aquest és el desig del nostre Grup parlamentari; no sempre, però creiem que aquest podria ser un camí; problemes tan greus que, insisteixo, només es resoldran amb aquest esperit de què també el Diputat senyor Ganyet parlava. I esperit, també, que hem de veure des d'un punt de vista comarcal. Crec que és molt important donar aquest pas de crear aquesta Comissió Permanent Legislativa, però si aquesta iniciativa no va acompanyada també d'un procés real de comarcalització, de donar poder polític a les comarques, de deixar de pensar que únicament des d'aquest Parlament i que, sobretot, únicament des de Barcelona, podem resoldre els problemes que tenen aquestes terres tan allunyades, de Catalunya, únicament donant aquest poder polític real, aquestes atribucions, a les comarques, nosaltres pensem que podrem avançar.

Pensant que tot això és la tasca que ara tenim al davant i que discutirem els propers dies en aquesta legislatura, nosaltres, només vull acabar insistint, és per això que donem ple suport a la iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup parlamentari?

El Sr. VICENS: El Diputat senyor Roig, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Roig té la paraula.

El Sr. ROIG: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, indubtablement, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana dona ple suport a aqueixa proposició de constitució d'una Comissió Permanent Legislativa per a l'alta muntanya, per ser més que res, coherents amb el nostre passat. Aqueixes zones tan marginades ho necessiten, lògicament, i em plau dir que crec que serà així, per les expressions que hi ha hagut dels altres Grups parlamentaris. Això que el 20% del territori de Catalunya tingui només l'1% de població ja és motiu suficient perquè nosaltres ens aboquem a estudiar la problemàtica d'aqueixes zones marginades. Si només fos per motius humans, perquè la gent que hi viu pogués tenir un viure al més digne possible, el més semblant a les altres zones, ja fóra suficient. Però amb això, avui, senyores i senyors Diputats, no n'hi ha prou. Amb la crisi econòmica, amb la crisi energètica, hem de buscar —com busquen tots els països— cap a les zones de muntanya, els recursos naturals que, en potència, ben explotats ens poden donar recursos de tipus energètic —s'ha parlat ja abans aquí— però, sobretot, recursos específicament ramaders. Aqueixa ramaderia extensiva que va lligada amb qualsevol desenvolupament de tots els països més avançats, nosaltres, per les circumstàncies que sigui, l'hem deixada decaure, l'hem haguda de suplir a Catalunya amb un altre tipus de ramaderia —la ramaderia intensiva— molt important a Catalunya, però que té un gran problema, del qual podem parlar en un altre moment, que és la dependència exterior, aquesta total dependència quasi exterior, dels productes necessaris per a mantenir aqueixa ramaderia intensiva.

Per això, nosaltres li donem ple suport. Ja per això la Generalitat provisional, i a través d'ella, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que en aquells moments tenia jo l'honor de representar, de regentar, va organitzar a Sort i a la Seu d'Urgell, unes importants jorna-

des d'estudi de l'alta muntanya, les conclusions de les quals crec que es publicaran molt aviat, i que jo crec que podran servir com a document de treball, ja que hi van participar no solament els experts sinó totes les forces vives, per així dir-ho, de l'alta muntanya. Per tant, repeteixo, donem per tots aquests motius, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, ple suport a la constitució d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup parlamentari?

El senyor Capdevila, en nom del Grup dels Centristes.

El Sr. CAPDEVILA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, nosaltres, com ja va succeir a la Junta de Portaveus, l'altre dia, quan va tractar de la creació d'aquesta Comissió Legislativa Permanent, en donar suport unànimement, junt amb d'altres Grups parlamentaris, hem de fer-ho també, explícitament, en el si d'aquest Ple, quan es debat ja, dintre de l'ordre del dia, aquesta qüestió.

Només voldria fer algunes puntualitzacions sobre aquest tema, algunes ja dites per altres representants de Grups parlamentaris, i serien les següents: certament que no és bona la proliferació de Comissions legislatives permanents, per tal com, abans d'establir-les al si del Reglament i de ser aprovades per aquest propi Ple, van ésser degudament meditates, van ser objecte d'esmenes, i vam valorar degudament quines eren les adients, les Comissions legislatives permanents adients, perquè quedessin reflectides en el Reglament d'aquest Parlament. No obstant, vam valorar —d'igual manera que els nostres representants a la Junta de Portaveus, van valorar, al seu dia—, la conveniència de, —tractant-se d'una zona específica, i, per altra banda, sempre posant de relleu els problemes que té quant al seu aïllament físic, el decreixement vertiginós de la seva demografia, i la desproporció quant al territori que ocupa en el context general de Catalunya—, vam entendre, repeteixo, que era bo que es creés aquesta Comissió Legislativa Permanent.

Una altra puntualització que volíem fer és que, certament, ha de decidir la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, quins Projectes o proposicions de llei, en el seu dia, han d'anar a parar a aquesta Comissió o a d'altres Comissions, perquè siguin degudament estudiades al seu si.

Volem, no obstant, subratllar, ja des d'ara, que hi ha temes que poden ser tremendament específics, com una llei marc, per exemple, de l'alta muntanya. Hi ha d'altres temes que l'afectaran, com poden afectar les comarques veïnes i d'altres zones de Catalunya. Per tant, la interrelació ha de predicar-se, en principi —entendriem, inicialment, sense prejudicar, certament, el tema, perquè no és ara el moment de dir-ho ni de reflexionar-ho o, almenys, de votar-ho—, doncs en principi, a favor del principi de la generalitat sobre aquelles Comissions en què, per la seva pròpia composició, puguin entendre de temes que estan perfectament relacionats, repeteixo, entre uns i altres sectors, entre una zona i altra del país, entre una i altra comarca.

Per altra banda, repeteixo que tampoc no és el moment ara de dir quins tipus de llei han d'anar, necessàriament, a parar, per al seu estudi, al si d'aquesta Comissió.

S'ha dit de la ramaderia, de l'agricultura que fa referència específica a les comarques situades en aquestes regions d'alta muntanya, com podríem també ara, malgrat que no és competència d'aquest Parlament, iniciar el tràmit a l'institut pertinent, perquè el servei militar dels joves situats en aquestes zones d'alta muntanya, sigui realitzat, per exemple, dintre seu, i tants i tants d'altres punts que creiem que no és moment, potser, d'avançar en aquests moments. Aleshores, compleixo purament i simplement, senyor President, i amb això acabo, en avançar ja el nostre vot positiu a la creació d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Cap més paraula?

Aleshores, abans de passar a votació, jo voldria recordar als senyors i senyores Diputats, que l'article 47 a l'apartat 2, diu que l'acord de creació d'aquestes Comissions de caràcter permanent, ha d'establir el criteri de distribució de competències entre la Comissió creada i les que, si s'escau, en podran ésser afectades. En el text de la proposta, això no està explicat, però em sembla que tots estarem d'acord que aquest criteri de distribució de competències s'ha d'entendre, en aquest cas, que «tots els procediments parlamentaris relacionats, principalment, amb l'alta muntanya».

Simplement aquest adverbí que, em sembla, doncs, que aclareix la qüestió, sense necessitat de major aclariment.

Per tant, podem passar immediatament a votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que vulguin alçar-se.

Poden seure.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La proposta de creació d'aquesta Comissió Permanent de legislatura que s'ocupi de tots els procediments parlamentaris relacionats, principalment, amb l'alta muntanya, ha quedat aprovada per unanimitat.

Proposició no de llei sobre la conferència de regions pirinenques

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la proposició no de llei, signada per tots els Grups parlamentaris, sobre la Conferència de Regions Pirinenques.

Sobre aquesta proposició no de llei, voldria puntualitzar: primer, que per acord de la Mesa, i en aplicació de l'article 89, apartat tercer, s'ha reproduït el text per fotocòpia i aquest text va ser distribuït oportunament amb l'antelació necessària, a les bústies de tots els senyors Diputats; que, a més a més, la Mesa, en aplicació de l'article 129, apartat 2, va acordar de tramitar aquesta proposició no de llei, davant del Ple; i, en fi, que acabat el termini de presentació d'esmenes, que acabava a les 24 hores del dia 3 de novembre, no s'ha presentat cap esmena.

Com que es tracta d'una proposició no de llei que signen tots els Grups parlamentaris, en la Junta de Portaveus s'ha pres l'acord que no calia el tràmit de defensa. No obstant, també s'ha pres l'acord que els Grups que ho desitgin podran explicar el seu vot.

Passem, doncs, immediatament, a votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Poden seure.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, la proposició no de llei relativa a la Conferència de Regions Pirinenques ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

El senyor Ganyet té la paraula per a explicació de vot en nom del Grup Socialista.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la Catalunya que està construint l'autogovern descobreix la necessitat i evidència d'un tractament adequat i deferencial del vint per cent del seu territori, com s'ha posat de manifest fa uns moments. I apareix en aquestes circumstàncies un fet nou: la Conferència de Regions Pirinenques, que organitza la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa. I això vol dir que el protagonisme d'aquesta conferència correspon a les nacionalitats, a les regions d'ambdues bandes del Pirineu. Tenim, doncs, els catalans una bona oportunitat, que pensem que cal no desaproveitar. Tenim l'oportunitat de participar a fons —sense timidesa, com correspon a un país madur, a un país que es vol autogovernar, evidentment amb el degut respecte a l'ordenament institucional vigent— en l'ampli marc del desenvolupament de la cooperació i la unitat europees. I això és molt important, perquè la construcció d'Europa es fa també pas a pas per àrees, per petites àrees a vegades, i no només amb grans decisions al nivell continental. Això vol dir per a nosaltres, per als catalans també, normalització. És normal, és desitjable que Catalunya es relacioni amb els seus veïns del nord.

Si m'ho permet, Honorable senyor President, i molt ràpidament, parlaré un moment dels orígens d'aquesta conferència a través de les informacions que ens han arribat i que són trameses immediatament a la Mesa del Parlament de Catalunya pel Secretari executiu de la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa, senyor Locatelli. La Conferència de Regions de l'arc alpi celebrada a Lugano, Suïssa, del 18 al 20 de setembre de 1978, a iniciativa de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa i de la Conferència de Poders Locals i Regionals d'Europa, va adoptar una declaració final convidant les autoritats regionals de les altres regions muntanyenques europees, en particular dels Pirineus, a adoptar iniciatives semblants. A partir d'aquí, la Comissió d'Ordenació del Territori de Poders Locals de l'Assemblea Parlamentària, d'acord amb el mandat rebut d'aquesta, va estudiar la possibilitat d'organitzar una conferència de regions pirinenques i va decidir la constitució d'un grup de treball responsable de preparar-la. La Conferència de Poders Locals i Regionals d'Europa va ser invitada a integrar-se en aquest grup de treball i aquesta invitació fou acceptada en el curs d'una reunió celebrada per la Comissió Permanent a Londres, els dies 24 i 25 d'abril de 1979. La composició d'aquest grup de treball actualment és la següent: membres de l'Assemblea Parlamentària; el senyor Muñoz Peirats, d'Espanya, que

és el President del grup de treball, el senyor Ahrens, de la República Federal d'Alemanya, el senyor Valleix, de França, i el senyor Muheim, de Suïssa; i per la Conferència de Poders Locals, els senyors Pirie, de la Gran Bretanya, el senyor Durrieu, de França, els senyors Siurana i Landaburu, d'Espanya. S'han celebrat dues reunions: una el 24 d'octubre de 1979, a València —una cosa que no entenem gaire— i l'altra a Estrasburg, el 12 de juny. La situació actual, quant a l'organització d'aquesta conferència, és que s'està en una fase molt inicial i que les reunions celebrades en grup de treball no han permès d'avançar excessivament. El senyor Locatelli felicita el Parlament de Catalunya perquè ha volgut entrar decididament en aquest tema.

Tot plegat, ens indueix a la convicció que és un moment molt oportú perquè Catalunya, que, recordem-ho, ocupa el cinquanta per cent del vessant sud del Pirineu, assumeixi el rol que li correspon. Evidentment, Catalunya i les seves institucions. Perquè, si volem que aquesta conferència sigui una bona eina de futur, cal articular des dels primers moments la participació dels directament afectats, i entenem que els directament afectats són les nacionalitats, les regions, les comarques i també els municipis.

Amb la introducció dels temes més interessants des de la nostra òptica catalana, es pot conjurar el perill que el Pirineu sigui considerat com a ens passiu, subjecte de les grans directrius dissenyades exclusivament als nivells estatals o europeus. Evidentment, aquests temes són de gran transcendència, per exemple, pel que fa a les comunicacions transfrontereres, les relacions comercials entre una banda i l'altra del massís del Pirineu, els espais naturals protegits i la coordinació entre les regions, etc., etc. Per tant, considerem de gran importància que el Parlament de Catalunya s'hagi pronunciat inequívocament, com ho demostra la votació que s'ha efectuat ara mateix, a favor d'aquesta conferència i també a favor de la participació catalana amb caràcter general. I és per això que el Grup Socialista ha donat el vot afirmatiu a la moció presentada per tots els Grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per explicació de vot, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no cal, em penso, que repeteixi les qüestions de fons que el meu company de Grup, senyor Roig, ha alludit quan hem discutit la proposta que hem aprovat anteriorment. Són aquestes raons de fons relatives a l'alta muntanya les que, en part importantíssima, expliquen el vot favorable que acabem de donar a la proposició no de llei. Però hi ha altres tres aspectes que sí que voldria mencionar breument. Des del punt de vista geogràfic, des del punt de vista històric i des del punt de vista de l'oportunitat en què es convoca aquesta conferència.

Geogràficament, el senyor Ganyet acaba de dir-ho, el cinquanta per cent del vessant sud del Pirineu és català, des del cap de Creus fins al pont de Rei, a la Vall d'Aran, la meitat del Pirineu ibèric és en terres catalanes. De vegades no en som conscients, que el Pirineu és tan català.

Però no sols hi ha aquesta raó geogràfica, sinó que hi

ha arrels històriques que em sembla que val la pena que siguin evocades, encara que són conegudes, en una ocasió com aquesta. El Pirineu és el bressol de Catalunya. I jo diria que no sols el bressol, sinó l'enclusa en què s'ha forjat. El bressol, perquè tots els comtats de la marca en la qual Catalunya va prendre origen tenien l'arrel en el Pirineu. Durant tres-cents cinquanta anys la història de Catalunya va ser una història pirinenca. I Pierre Vilar, vostès ho saben, perquè coneixen aquest autor, explica que la història de Catalunya és una evolució de ser un país pirenaic a ser un país marítim, però que mai no ha oblidat les arrels pirinenques; no les ha oblidat mai, perquè, quan ha calgut replegar-se, Catalunya s'ha replegat en el bressol, s'ha refugiat en aquest origen primigeni. Pensem, doncs, que per raons històriques Catalunya té molt a dir també sobre el Pirineu.

Però hi ha raons d'oportunitat que jo diria internacional. Es tracta d'una conferència sota els auspicis del Consell d'Europa. Al nostre Grup, li sembla important que la Generalitat de Catalunya prengui part en uns treballs fets sota els auspicis del Consell d'Europa i que tene un caràcter internacional. Important, perquè tal vegada serà la primera vegada des de fa molt de temps que Catalunya té una presència en l'àmbit d'una conferència internacional, i perquè, sense cap falsa modèstia, creiem que els catalans podem aportar molt als treballs d'aquesta conferència i estem segurs que també podrem aprendre molt de l'experiència dels altres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, les persones que vivim en les zones d'alta muntanya hem de dir que celebrem aquestes dues votacions que avui s'han fet aquí. I les celebrem perquè els que vivim en aquestes zones som gent que hi estem tot l'any i hem estat molt conscients durant molts anys que, a la muntanya, no s'hi va simplement d'excursió o a menjar escudella i carn d'olla. Per tant, celebrem que el Parlament de Catalunya hagi pres consciència que les zones de muntanya tenen les seves pròpies necessitats, tenen les seves inquietuds i tenen les necessitats de superació com arreu de Catalunya.

El nostre Grup, Convergència i Unió, ha votat sí a la tramitació no de llei per a donar suport a la celebració de la Conferència de Regions Pirinenques, sota els auspicis de la Divisió de Poders locals del Consell d'Europa, davant de l'evident problema que tenen les zones de muntanya, per la seva marginació, per la migració que s'hi va produint de dia en dia i per la seva manca de perspectives, si no es busquen les solucions necessàries, com també a favor de la col·laboració i coordinació entre els assistents de les regions situades en les zones de muntanya, principalment les pirinenques, situades als dos vessants. Per tant, creiem molt positiu que el Parlament de Catalunya recomani al Consell Executiu que faci les gestions necessàries prop del Consell d'Europa, amb la participació i col·laboració de delegacions seves, per a la fixació en el Principat, i més concretament en alguna comarca pirinenca, d'una de les seues de treball de la confe-

rència. Així mateix, creiem molt positiva la participació activa del Parlament en els treballs de l'esmentada conferència. Per tant, ens congratulem que de forma unitària portem a terme el que serà l'inici d'una tasca per a la recuperació d'unes comarques que cada dia estan més i més marginades, tant econòmicament com socialment.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Centristes, té la paraula per a explicació de vot el Diputat senyor Vicenç Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres estem absolutament d'acord amb la proposició no de llei aprovada per aquest Parlament, perquè entenem que és donar suport a les accions del Consell d'Europa. Com saben els senyors Diputats, per que fa a l'ordre local, aquest actua fonamentalment a través de tres fronts. D'alguna manera, s'ha fet esment ja de l'Assemblea de Parlamentaris, representant, per tant, dels diferents Parlaments, dels Estats que hi estan adherits i formen part del Consell d'Europa. D'altra banda, hi ha la Conferència de Poders Locals i Regionals, els membres de la qual són els representants elegits de cadascun d'aquests Estats; per tant, consellers d'Ajuntament; on no funcionaven Diputacions, han funcionat els òrgans de caràcter regional, etc., i fins i tot òrgans —no ho ha plantejat encara el Consell d'Europa— com podria ser el mateix Consell Executiu de la Generalitat. I el tercer front, el mateix Comitè per a Afers Locals i Regionals del Consell d'Europa, és a dir, representants directes dels Governos d'aquests Estats que formen part del Consell d'Europa. Hi ha aquesta triple representació. Veiem, doncs, com aquesta conferència pirinenca és iniciativa d'un d'aquests tres organismes, de la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa, a la qual s'adhereix també l'Assemblea de Parlamentaris, i així dóna llum a la celebració d'aquesta conferència sobre els assumptes relacionats amb els Pirineus. D'altra banda, és la segona conferència que ja celebra el Consell d'Europa sobre temes relacionats amb qüestions plantejades en regions o comarques que són a tocar de les grans serralades europees. La primera, com s'ha dit, va ser a Lugano, respecte als Alps, i la segona, als Pirineus. Però hi ha també, senyor President, senyores i senyors Diputats, el Tractat de Cooperació Transfronterera en què, subscrit recentment, el maig d'aquest any a Madrid, en el si de la Quarta Conferència de Ministres responsables de collectivitats locals, i firmat per gran part dels Estats membres del Consell d'Europa. Per tant, a tot el que sigui donar suport, tot el que sigui ajudar, tot el que sigui cooperar amb el Consell d'Europa vers la creació d'Europa, de l'Europa no simplement econòmica, sinó de l'Europa política, creiem —i el nostre grup ho creu fermament— que aquest Parlament hi ha de donar el més absolut suport.

En aquest cas concret, és tracta de donar un cert mandat al nostre Consell Executiu de la Generalitat, perquè entenem que aquesta és la via adient en aquests moments per a fer-se present en aquesta Conferència de Regions Pirinenques. Però, al mateix temps, senyor President, senyores i senyors Diputats, recomanariem que junt amb

aquells altres membres —en llegir la relació de membres assistents, hi ha hagut algun nom, concretament l'Alcalde de Lleida, present en aquestes sessions, com també l'Assemblea de Parlamentaris per part del Diputat d'UCD de València, Muñoz Peirats, com altres membres, suposo, d'aquest Parlament, vinculats o que poden ser vinculats amb aquest Parlament— no simplement hi hagi membres representants o elegits per part del Consell Executiu, sinó, d'alguna manera, atès aquest suport que el mateix Parlament fa en aquest moment, hi hauria d'haver persones incorporades a aquest Parlament en aquestes tasques de col·laboració, a través del Consell Executiu, amb la Conferència de poders locals i regionals del Consell d'Europa.

Gràcies, senyor President.

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT: Cap més explicació de vot? Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és: presentació i contesta de preguntes amb resposta oral. Voldria comunicar als senyors Diputats que la Mesa va acordar d'ampliar el termini previst a l'article 128, apartat 2, a dues hores. Per tant, esmerçarem, aquest vespre, dues hores en la presentació i contesta de preguntes. D'acord amb la llista, en poder dels senyors Diputats, establerta per ordre de presentació al Parlament de les preguntes, té la paraula el Diputat senyor Josep Roig i Magrinyà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que pregunta al Consell Executiu per la situació actual dels ex-funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. JOSEP ROIG: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, una breu intervenció, com requereix una pregunta, per a demanar al Consell Executiu —en aquest cas, al departament que correspongui— quina és l'actual situació dels antics funcionaris de la Generalitat sobre els quals, després de pràcticament quatre anys —més de quatre anys— de la publicació del Decret d'Amnistia, després de noves publicacions d'altres decrets corroborant i ampliant aquella amnistia i fent-la ja seva els funcionaris de la Generalitat, després d'infinitat de gestions fetes per l'Associació d'Antics Funcionaris a la mateixa Generalitat Provisional i pels senyors Diputats i Senadors, fins al mes de gener d'enguany no fou publicada la primera ordre conjunta de la Presidència i el Ministeri d'Hisenda, crec, en la qual sortien ja uns annexos aprovant una primera relació de funcionaris. Van passar molts mesos, quan vam formular la pregunta encara no havia sortit cap més relació i ara, la setmana passada o l'altra, va sortir la segona, i encara hi ha pendants altres relacions futures i hi ha pendent sobretot el problema dels antics funcionaris que estan encara, per edat, en situació activa, i el problema de la incorporació dels quals no se soluciona, i, per tant, no perceben cap mena d'assignació. Creiem sincerament —i no és pas allargar la pregunta— que la Institució catalana ha de tenir cura, com mereixen, d'aquests antics funcionaris. Antics funcionaris que pel fet de servir lleialment la seva Institució, la nostra Institució, van ser represaliats. Cal també tenir en compte que han passat quatre anys, que, d'aquests

funcionaris, no n'hi ha pas cap de jove, —l'antiga Generalitat ja té molts anys— i que des del Decret d'Amnistia fins aquests moments, més d'un centenar ja no poden gaudir d'aquesta recompensa, tant moral com material, que els siguin reconeguts els seus drets, perquè han estat entre nosaltres, i que s'abreugin al màxim els tràmits a fer, que la Comissió interministerial que ha de prendre la resolució es reuneixi més sovint, que no hàgim d'esperar aquell llarg part de nou mesos, entre una relació i una altra. Això és el motiu de la meua pregunta i per això n'esperem, com és lògic, la resposta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta del Diputat senyor Josep Roig, té la paraula el senyor Conseller de Governació, senyor Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer loc, m'agradaria dir que comparteixo plenament els sentiments del senyor Roig, que ha fet la pregunta al Consell Executiu i que jo ara contestaré, i que farem, no cal dir-ho —i ho estem fent, i ho continuarem fent— tot allò que sigui al nostre abast per tal d'aconseguir ràpidament els objectius que ell mateix ens ha proposat.

Voldria dir que la Disposició 14 dels beneficis de l'amnistia per faltes d'intencionalitat política i d'opinió va ser el Reial Decret-Llei del 1976, del 30 de juliol. Efectivament, doncs, des que es va publicar aquest Reial Decret fins ara han passat quatre anys, però, en tot cas, val la pena de conèixer per què fins ara no han estat resoltes les coses d'una manera millor. Això no obstant, no va ser fins a la vigència de l'ordre del Ministeri de l'Interior, del 6 de juliol del 77, i ja havia passat un any, que no es van dictar normes perquè es poguessin aplicar als funcionaris de l'antiga Generalitat els mateixos beneficis d'amnistia que s'aplicaven als altres funcionaris de les administracions públiques, i determinava que les peticions es fessin davant de les Diputacions de Barcelona, Lleida, Girona i Tarragona, segons els llocs en què els funcionaris van prestar llurs darrers serveis, destacant que la documentació serviria perquè es poguessin adoptar mesures per al coneixement corresponent. És a partir d'aquest moment, doncs, que la major part dels interessats —a partir de l'any 77— comencen a presentar llurs sol·licituds, sempre, però, davant les Diputacions i sense que fos regulada encara la tramitació a seguir per a la concessió dels beneficis, atès que l'ordre deia textualment: «cada Diputació, una vegada complementades les declaracions formulades, les trametrà a la Direcció General l'Administració Local de Madrid, acompanyades d'un informe amb l'objecte exclusiu que puguin ser estudiades, preparades i proposades les mesures que resulti procedent adoptar. Finalment, és per un altre Reial Decret de l'any 78, del 2 de maig, que es determina ja la mecànica i la tramitació per a la concessió de beneficis d'amnistia pel que fa referència als antics funcionaris de la Generalitat. Observin que del 76 fins a l'aparició d'aquest Reial Decret que determina la mecànica i tramitació ja han passat dos anys.

I, encara més tard, és l'Ordre de la Presidència de Govern, del 29 de juny del 78, que estableix la composició de la Comissió Interministerial a constituir dintre el Ministeri de la Presidència, com a organisme que precepti-

vament ha de formular les propostes de reconeixement de drets davant dels Ministeris de la Presidència i d'Hisenda units, òrgans competents per a dictar les ordres conjuntes per les quals s'adopten les resolucions adients. És a dir, que fins a la vigència d'aquestes dues últimes disposicions, a començament del segon semestre del 78, no va ser regulada la constitució dels organismes competents. Haig d'advertir, a més, que, en compliment de la dita normativa, van ser tramesos tots els expedients a Madrid, al Ministeri de la Presidència.

La Comissió Interministerial es va reunir, per primera vegada, el 21 de juliol de 1978 per tal de procedir a la seva constitució, i en la sessió següent, celebrada el 12 de desembre del 78, va fixar els criteris a seguir per a la tramitació dels expedients, acordant que, ateses les dificultats que comportava l'examen de la documentació que prèviament havien demanat que els fos tramesa, es confiés la tasca a la Diputació de Barcelona, per procedir a una classificació dels peticionaris, amb llur imputació en ordres, escales i cossos, de la correlativa determinació dels coeficients a aplicar, com a tràmit previ abans de trametre'ls novament a l'esmentada Comissió per a llur possible resolució. És per tant, a partir d'aquell moment, és a dir, des que ens són tramesos de nou, a la Diputació de Barcelona, que els expedients van poder ser objecte de l'estudi corresponent, la qual cosa es va produir ja dintre del mes de març del 1979 i no abans d'aleshores. Amb això vull dir que és, doncs, justament a partir de l'any 79 que es comença tota la tramitació. Consegüentment, els expedients esmentats han estat informants, prèviament, a la Diputació de Barcelona, per una oficina existent a l'efecte, que inicialment era integrada per vuit persones i darrerament ha quedat reduïda a una de sola per necessitat d'altres serveis de la mateixa Diputació. Per tant, i amb la finalitat d'activar les actuacions a dur a terme, la Conselleria de Governació ha posat tots els mitjans que ha pogut per accelerar tots els estudis a fer, i ha demanat i obtingut de la Diputació de Barcelona que li fos cedida l'única persona que es dedicava, després d'haver-n'hi hagut vuit, a aquesta funció. Passaré, tot seguit, a analitzar la situació de la tramitació dels expedients en curs. En una primera etapa, fins al 24 d'octubre de 1978, van tenir entrada 3.635 expedients i, posteriorment, fins al dia de la data, s'han rebut aproximadament uns altres 660 expedients. I dic aproximadament només perquè cada dia que passa en va arribant algun més. El total, per tant, el 31 d'octubre de 1980, és d'uns 4.295 expedients. Cal advertir que no hi ha termini per a la presentació de sol·licituds, això vol dir que els que encara no l'hagin presentat ho poden continuar fent. En una primera tramesa, van ser elevats a la Comissió Interministerial del Ministeri de la Presidència 850 expedients que van determinar l'aprovació de 832, a través de les ordres conjuntes, a les quals ja ha fet referència també el senyor Roig, del Ministeri de la Presidència, del Ministeri d'Hisenda, del 14 de desembre del 79.

El 12 d'abril de 1980 ha sortit una nova ordre que, a més a més de reconèixer els drets a molts altres funcionaris, acorda la real integració, a efectes passius, del personal en situació de jubilació, viduitat i orfenesa, i la integració provisional dels que estarien en situació d'actiu

amb motiu de vacant. És a dir, en el moment que hi hagi vacant, tenen preferència per a ocupar-la els corresponents cossos i escales, segons la disposició addicional segona de l'ordre del 14 d'octubre de 1980.

En una segona tramesa, el 12 de febrer d'enguany, van ser lliurats uns altres 672 expedients. Respecte a aquests, l'ordre a la qual he fet referència ara, de 14 d'octubre de 1980, en la qual es reconeix el dret a la integració, amb motiu de vacant, dels funcionaris actius, ha resolt 314 d'aquests expedients entregats, d'aquests 672, 214 dels quals han estat totalment aprovats. En queden 55 els afectats dels quals caldrà que demanin llur dret davant de les corresponents entitats públiques, atès que 21 són actualment funcionaris de l'Estat, 25 de les diferents Diputacions i 9 dels diversos Ajuntaments, i 45 han estat objecte de denegació sense perjudici que puguin acollir-se a la pertinent via de reclamació. D'altra banda, 237 dels expedients dels quals es tracta han estat tornats a l'oficina, ara ja de la Generalitat, per intentar una complementació de la documentació aportada inicialment pels interessats.

Val a dir, arribats a aquest punt, que la proposta de classificació i de tramitació de tots aquests documents exigeix estudis i documentació nombrosa. Entre altres, s'ha hagut de construir un fitxer amb la totalitat de persones, el nom de les quals apareix als diaris oficials de la Generalitat fins a gener del 1939, classificats per nomenaments, cessaments i tota altra mena d'incidències. D'altra banda, s'ha d'advertir que moltes peticions són incompletes i cal requerir als peticionaris per a completar-les. I també cal estudiar la condició de nombrosos funcionaris que van entrar al servei de la Generalitat en situacions especials, en part causades per la situació excepcional dels anys 36-39 i per altres causes. Altres peticions exposen fets erronis, que cal contrastar adequadament, i cal examinar nombroses disposicions de cada departament de la Generalitat des del 36 al 39, sobretot. Finalment, cal fer la proposta de situació activa o passiva i una equiparació a la situacions administratives actuals en compliment de les normes sobre aplicació de l'amnistia.

Posteriorment, encara, hom ha fet una altra tramesa de 444 expedients a la Comissió Interministerial —això, el dia 4 de juliol d'enguany—, la qual cosa ha determinat una altra reunió d'aquesta Comissió, celebrada el dia 23 del mes d'octubre passat, en la qual es proposa resolució favorable de 416 d'aquests 444 expedients. La corresponent ordre conjunta és pendent de la seva publicació i esperem que ben aviat es faci pública. Resten, doncs, en aquest moment, un cobert de la Comissió Interministerial pendents de resoldre, 167 expedients, i a l'oficina de la Generalitat, 1.260 expedients, dels quals 600 es troben en tan avançat estudi que esperem poder-los lliurar a la Comissió interministerial durant el present mes de novembre. En queden encara 660 més, per tal d'ultimar-ne la tramitació, molt difícils de resoldre, a causa de la manca de dades, que esperem poder presentar també abans de la primera quinzena del mes de febrer.

Independentment de tot això, voldria referir-me a les demores i les dificultats que apareixen fins a l'assoliment total de la integració efectiva. Segons les ordres que ja

he citat, i em sembla que ja n'he fet esment, els funcionaris als quals es reconeixen drets passius ja han estat, des del 12 d'abril del 80, objecte d'una real integració, ja fos la seva situació de jubilació, de viduitat o d'orfenesa; això no obstant, abans cal que la Subdirecció General de Classes Passives assenyali efectivament les pensions, cal que els diferents Ministeris als quals resulten adscrits tinguin certificacions de serveis i de classificació com a funcionaris; és un problema concernent exclusivament a l'Estat i als interessats, però val a dir que des de la Direcció General d'Organització Administrativa i de la Funció Pública s'intenta impulsar tant com es pot aquesta gestió.

Quant als drets a la integració de la resta del personal, vull dir els qui tenen menys de setanta anys en aquest moment, els qui per tant s'haurien d'incorporar en situació de servei actiu, ja els he dit que en l'ordre del 14 d'octubre del 80 es diu: «Es declaren integrats provisionalment en ocasió de la vacant.» Es pot realitzar, doncs, la integració efectiva dels interessats a mesura que es van produint les vacants, però, hi ha un problema important, i és que la majoria d'aquesta gent, que ara tenen menys de setanta anys però que gairebé hi arriben, han estat quaranta anys separats de l'Administració pública i, naturalment, els causariem un gran problema si ara s'haguessin de tornar a integrar, i s'haurien de tornar a integrar en ocasió de vacant que es podria produir, per exemple, a Càceres, i això, evidentment, els perjudicaria d'una forma molt notable. S'ha discutit en la Comissió Interministerial —i hi ha bona disposició per a aplicar-ho— que tots aquells funcionaris que portin més de quaranta anys de serveis efectius, que evidentment els portarien si no els haguessin cessats, —per tant, se'ls reconeixen ja quaranta anys de serveis efectius— i hagin complert seixanta-cinc anys d'edat, puguin demanar la jubilació voluntària i puguin, per tant, percebre la seva jubilació en les mateixes condicions que els que ja hi tenen dret perquè han arribat a setanta anys; i aleshores, en tot cas, els que portin quaranta anys de serveis i tinguin entre seixanta i seixanta-cinc anys també s'hi podrien acollir, però aleshores perdrien un 20% del sou que els pertocaria de tocar. Aquesta és la situació, senyores i senyors Diputats.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Roig desitja replicar o repreguntar el senyor Conseller?

El Sr. ROIG: No.

El Sr. PRESIDENT: Així, passem, doncs, a la pregunta següent, que és la formulada pel senyor Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista, al senyor Conseller de Comerç i Turisme, referent a unes declaracions fetes pel Director General de Turisme, senyor Ramon Bagó. El senyor Xavier Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la meva pregunta es basa en unes declaracions que va formular el senyor Director General de Turisme, en el curs d'una trobada amb empresaris i professionals d'aquest sector, a Lloret de Mar, i que va reproduir, parcialment, un diari de les comarques gironines el dia 8 del mes passat. Em permetran vostès que doni lectura a alguns dels paràgrafs més signi-

ficatius, que justificaran la meva posterior argumentació.

Diu el senyor Director General, entre d'altres coses, que «a les poblacions que tenen un marcat sentit turístic, hi ha tota l'economia del poble embolicada» i diu que «acabarem malament». «I això ho hem de fer entendre als Ajuntaments i els que no ho entenguin així, a la propera vegada hi hem d'infiltrar gent nostra, perquè la cosa funcioni». Diu també, que «per a mi, l'ideal és que en un poble hi hagi un sector fort i potent, que tingui el suficient pes específic per lligar-se amb l'Ajuntament, i que tots dos tirin endavant, però manant el sector». Diu que «totes les solucions que no vinguin a través de la fortalesa del sector seran solucions que no valdran ni un duro». Diu també que «la força interna del sector és la que ha d'arribar a fer pactar l'Ajuntament per aconseguir que les platges estiguin netes, per aconseguir els serveis adequats». Diu també, per acabar, que «la Generalitat ha d'actuar però que no ha d'intervenir».

Nosaltres entenem, senyores i senyors Diputats, que aquestes declaracions suposen una desqualificació formal de la tasca dels Ajuntaments que tenen a realitzar en l'àmbit del turisme, a la vegada que posen en dubte la capacitat dels Guberns locals per a gestionar els interessos econòmics col·lectius. Entenem també que aquestes declaracions tenen un marcat signe cooperativista, inadmissible en un alt càrrec de la Generalitat, institució a la qual alludeix en fer, en parlar d'una abdicació d'aquesta en posar a mans del sector privat el que hauria de ser a mans del sector públic, justament en uns moments en els quals els Ajuntaments de la costa estan intentant de crear Grups mixtos, organismes mixtos de representació, en els quals, naturalment, hi hagi tots els sectors afectats. No parla en cap moment, el senyor Director General, de la necessitat de renovar, democràticament, aquelles institucions que encara perviuen i que són continuistes de l'època franquista, i que són les que han dut la representació d'aquest sector.

Nosaltres voldríem dir que a la vegada el senyor Director General parla sovint que «nosaltres, el sector, hem de fer», i nosaltres li preguntàrem què vol dir «el sector» qui és «el sector», i qui és ell quan parla del sector, perquè nosaltres entenem que ell parla del sector privat, però el sector des del nostre punt de vista, és el sector privat, és el sector públic, els Ajuntaments, i són també, naturalment, els treballadors que treballen en aquest àmbit.

Finalment, recordo unes declaracions del Molt Honorable senyor President de la Generalitat, fa pocs dies, a un diari de Barcelona, quan deia que cal, que hem de construir un país que sigui racional i governable. Des del nostre punt de vista, aquestes declaracions, no contenen cap element de racionalitat democràtica, no contenen tampoc cap element concret de govern, i això ens preocupa, i això és el que justifica la nostra pregunta, que li formulem en els següents termes: preguntem al senyor Conseller si aquestes declaracions són expressió dels criteris generals que en aquesta matèria té fixats la Conselleria de Comerç i Turisme. En cas que rectifiqui el sentit d'aquestes declaracions, li demanem que expressi quin és el seu projecte sobre l'estructura i paper a realitzar per les entitats de promoció del turisme.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta del senyor Xavier Guitart té la paraula el senyor Conseller de Comerç i Turisme, senyor Francesc Sanuy.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME: Senyor President, senyores i senyors Diputats. He llegit atentament les informacions del diari, del «Punt Diari», de Girona, del 8 del mes passat, i, d'entrada, hauria de puntualitzar al Diputat senyor Guitart que no hi va haver cap mena de declaracions. En efecte, el «Punt Diari» es limita a reproduir —i aquí la pregunta del Diputat senyor Guitart sí que és precisa i exacta— parcialment, com diu la pregunta, i només parcialment, una conversa informal del Director General de Turisme, amb set o vuit persones en un aperitiu previ a un sopar de l'Escal Club de Girona.

Per a aquells de vostès que no estiguin familiaritzats amb el món del turisme, els he de dir que els escalegues, és a dir, els components de l'Escal Club, s'autoanomenen «els simpàtics del turisme», vol dir que aquestes converses, a més d'informals, solen tenir un caràcter jovial i les expressions que s'utilitzen són d'aquelles que en podríem dir «iocandi gratia» (*remor de veus*). Situem, doncs, aquesta conversa informal en els justos termes d'aquestes trobades informals que no són d'empresaris, i, per tant, jo els treuria tota mena de transcendència. El que sí que té transcendència, em sembla a mí, és el sentit que se'ls pugui donar, el sentit que vostè mateix els dona, i llavors sí que és important de poder fer ara els aclariments convenients i necessaris. Sobretot, per evitar que se'n despregui, d'aquesta conversa informal, una interpretació com la que el mateix mitjà informatiu feia el dia 17 d'octubre amb la signatura del senyor Arseni Gilbert, en nom de la Federació de les Comarques de Girona, del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Jo voldria dir que el raonament..., jo rectifico naturalment el sentit del que vostè desprèn que han tingut aquestes converses, que repeteixo són amb un aperitiu a la mà, però voldria intentar d'explicar-li el que de debò vol dir, el que jo sé que vol dir el senyor Bagó. El raonament del senyor Bagó és el següent, i el titular del «Punt Diari» així ho diu: cal que el sector s'agrupi, que el sector sigui fort, i que actuï com a motor del turisme. La qual cosa vol dir que una indústria turística com la de Catalunya, que enguany, en aquesta campanya, ens haurà reportat uns ingressos de divises de gairebé 2.000 milions de dòlars, ha d'estar cohesionada, ha de tenir força i l'ha de tenir per sensibilitzar, per conscienciar, per vehicular, i per mentalitzar els Ajuntaments. Ha sortit la paraula «infiltrar», i jo li donaria tots aquests altres sinònims, que em sembla que és el que el Director General de Turisme vol dir, perquè és ben cert, hi ha un implícit reconeixement per part del Director General de Turisme que la realitat no és aquesta, que el sector no està aglutinat, que en canvi està atomitzat, i que si bé el sector està atomitzat i no té força, i és per això que és el culpable que els Ajuntaments no sempre, algunes vegades, no siguin prou sensibles a les necessitats del turisme.

Vostè em demanava que què vol dir això dels sectors. Doncs bé, el sector, en el sentit més ampli de l'expressió, em podríem dir tots aquells qui viuen i treballen en el tu-

risme, vol dir tots els estaments implicats que cal que s'aglutinin d'una manera suficient.

En conseqüència, el que reclama el senyor Bagó —i sempre les cites que es treuen d'un context són parcials, i tenen omissions—, en contradicció amb la paraula «manar» que també ha sortit aquí, que el que vol el sector és lligar-se amb els Ajuntaments, lligar-s'hi, i la seva aspiració modestíssima, això ho ha dit vostè mateix, és senzillament, la d'aconseguir que els Ajuntaments netegin les platges, vull dir que no és un acte d'imperialisme, sinó senzillament, que aquesta aspiració modestíssima del sector arribi a sensibilitzar els Ajuntaments, perquè les platges siguin netes. Jo voldria recordar-li que el senyor Bagó és alcalde i no corporativista, ni de dit, sinó alcalde democràticament elegit de Calella de la Costa, ciutat que té 18.500 places d'hotel, i el senyor Bagó té claríssim —per això va dimitir com a President de la Junta Municipal de Turisme en el moment de ser nomenat alcalde— que la visió de conjunt de l'Ajuntament ha de ser molt més elevada i més àmplia que no pas la visió del sector turístic. I té molt clar que en aquest superior nivell, de vegades, i per a atendre les necessitats, els Ajuntaments poden, és possible que puguin, o hagin de tenir una mentalitat recaptatòria.

Jo, en aquest sentit, els voldria donar un exemple: hi ha Ajuntaments que per motius estrictament recaptatoris autoritzen una excessiva proliferació de «xiringuitos» a la platja, o bé permeten una excessiva ocupació de la sorra, amb gandules i matalassos. Bé, si fem un estudi de l'ordenació de les platges, veurem que a Catalunya estan saturades, i que, de vegades, per a obtenir uns ingressos, un Ajuntament pot acabar de complicar aquesta situació. En el litoral sud de Barcelona, per exemple, les platges tenen menys profunditat i s'ha fet un estudi que diu que a igualtat de superfície, una platja d'aquestes del sud, té una capacitat d'un 55% més de persones; vol dir que el turista té una propensió a quedar-se en remull quan la plataforma continental ho permet. Doncs bé, si hem omplert la platja de matalassos i de quioscos, és evident que els nostres ciutadans, és evident que els nostres visitants no tindran accés a aquest dret que és prendre el sol, i s'hauran de quedar en aquell trencaonès que els italians en diuen el «bagnasciuga».

També afegeix el senyor Bagó que vol que «el sector i els ajuntaments», —cito textualment— «tirin junts endavant», «i cal fer-ho junts» —torno a citar entre cometes— «amb l'ajuntament, perquè sense l'ajuntament, el sector no serà res», i això ho diu el «Punt Diari». Ara bé, en un aspecte que fa referència a la paraula «manar», tan desafortunada com es vulgui, reclama, i crec que amb motiu, el protagonisme del sector, i es refereix a la comercialització. Efectivament, les exigències del mercat internacional, a l'hora present, ens demanen que superem ja la fase de la publicitat genèrica, del foment de les zones, i que entrem decididament en el marketing del nostre producte turístic català. Amb les seves peculiaritats, amb les seves tècniques específiques, per fer front així als grans majoristes, que són els tour operators, o les reserves individuals que fan les agències de viatges. I això, és a dir, la contractació de les pernoctacions, és el que creu el Director de Turisme que no poden fer els ajuntaments. Potser

tampoc no ho poden fer les empreses petites, aïlladament considerades. Jo crec que això que els ajuntaments contractin pernoctacions, no s'ha vist ni en el cas d'aquell caòtic afluir de visitants del Congrés Eucarístic de l'any 52. Tampoc no crec que una empresa que només tingui 50 llits per a vendre, pugui anar a trobar interlocutors a la Borsa del turisme de Berlín, perquè no els hi trobarà. I, per tant, tampoc no crec que un ajuntament pugui fer front a la complexa tasca del lloguer d'apartaments. Els apartaments s'ha detectat que es poden llogar de trenta-sis maneres diferents, i només al litoral de Barcelona, de lloguer, hi ha quatre-centes cinquanta mil places d'apartament. A Girona, en el litoral, són tres-centes vint-i-cinc mil. Bé, això, el senyor Bagó, a part de les declaracions —que no ho són— o a part de les afirmacions que faci, en els fets i en la seva actuació anterior, va ser, en el seu moment, fundador de la cooperativa SERS, que, en aquest moment, comercialitza d'una manera unificada vint-i-cinc mil llits de tot el Maresme. Bé, en els fets i en les paraules, el que creu el Director de Turisme és que agrupar l'oferta i fer el marketing i la comercialització adequats, són la millor defensa dels nostres interessos turístics.

Voldria, per tant, situar aquesta referència a una conversa informal del senyor Bagó, en el seu just i veritable abast i significat, dient també —i permeti'm que respongui a la referència del «Punt Diari» del dia 17, que no del 10— que el senyor Bagó no té una visió escarransida, com diu el senyor Arseni Gibert, del paper de la Generalitat, perquè quan diu que ha d'actuar però no ha d'intervenir, s'ha d'afegir a continuació la resta del que va dir. Diu: «només ha de resoldre tots els problemes, només ha de reglamentar totes les activitats, només ha de crear escoles de turisme i trobar diners per fer la promoció». Jo diria que és un programa que, si de cas, peca per excés i no pas per defecte, i que tant de bo que una part d'aquestes activitats ens deixessin satisfets.

Finalment, em demana el Diputat senyor Guitart, que quin és el projecte de la Conselleria sobre l'estructura i el paper a realitzar per les entitats de promoció del turisme.

En aquest sentit, li he de dir que, en virtut del Reial Decret 2.115 de 26 de juliol del 78 sobre transferències a la Generalitat, se'ns traspassen les funcions d'autoritzar, de controlar i de tutelar les entitats de promoció del turisme, tant si són locals com si són de zona, llevat de la promoció als països estrangers. Vol dir, per tant, que en espera de les converses que s'hauran de tenir, espero que a primers de gener, la Generalitat no té accés a les partides dels pressupostos generals de l'Estat que es destinen a promoció i, per tant, mancats, de moment, de mitjans i de recursos, em penso que caldrà, per ara, mantenir una línia de gran pragmatisme i de realisme. De moment, s'està fent un inventari de les entitats existents. N'hem detectades seixanta, de les quals només vint-i-sis estan inscrites al Registre. N'hi ha de molt dinàmiques i d'altres que no demostren una gran eficàcia. N'hi ha que tenen personalitat jurídica plena i d'altres que no. I sembla, doncs, que l'objectiu haurà de consistir en estructurar una xarxa d'entitats territorials, amb capacitat d'iniciativa i d'actuació que agrupi els diferents sectors, públics i privats, implicats en l'activitat turística i, a con-

tinuació, caldrà coordinar llurs activitats, donar-los assistència tècnica, vetllar per la imatge d'unitat del país en les respectives campanyes, i evitar la dispersió d'esforços. Vol dir, en resum, que es tracta de treure el màxim resultat possible dels elements disponibles, en espera que els instruments siguin més adequats. I en aquesta tasca, jo els demanaria tot el recolzament a la persona del Director General de Turisme i a la Conselleria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Guitart desitja replicar o repreguntar? El senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Jo li agraeixo al senyor Conseller la seva explicació, però voldria, en tot cas, puntualitzar alguns punts, que em semblen, o continuen essent per a mi, preocupants.

En primer lloc, ens diu vostè que aquestes no han estat unes declaracions, que han estat, allò, una xerrada entre quatre amics prenent un whisky, prenent el que sigui, i que això ha sortit en el diari. És en el diari publicat, i ningú no ho ha desmentit, ningú no ho ha desmentit i nosaltres entenem que només cal donar lectura, diguem, al peu de la lletra, al que diu, sense matisos, sense cometes, lectura completa, per fer-se idea del que això vol dir. Finalment, perdó, no finalment, hi ha un tema important, i és que caldria entendre quan el senyor Bagó parla com a hotelier, quan el senyor Bagó parla com a batlle —elegit, vostè ho ha dit, elegit en una població important—, quan parla com a Director General de Turisme. Si parla com a hotelier, discreparia amb ell; si parla com a batlle d'una important població turística, discrepariem amb ell; si parla com a Director General, per a nosaltres, les seves afirmacions ja són, de tot punt, inadmissibles.

I el tema de la promoció, senyor Conseller, el tema és un tema important, perquè promoció ja se n'ha fet, a Catalunya, se n'ha fet des de fa molt de temps. El que passa és que l'han fet unes organitzacions no democràtiques, que no han representat ni el mateix sector d'hoteleria, ni la totalitat d'aquest sector, ni molt menys els altres sectors. Però s'ha fet amb ajuts oficials, a través d'un Fons d'acció concertada que estan rebent aquestes institucions privades. I nosaltres entenem que ja és el moment, és moment, ja ara, de redistribuir aquests ajuts oficials, aquest Fons d'acció concertada, amb d'altres tipus d'estructures, amb d'altres tipus d'organitzacions de promoció, que ja poden fer també, des d'ara, aquesta promoció que s'ha vingut fent, d'altra banda, des de sempre. Això, d'una banda. Però d'altra banda, hi ha més temes. Nosaltres creiem que si no es coresponsabilitza el sector públic i el sector privat en l'oferta turística, aquesta disminuirà considerablement i perdrà tota la seva qualitat, o la perdrà d'una forma important. Per tal de fer una oferta equilibrada, cal que aquests dos sectors treballin conjuntament, d'una manera absolutament necessària, la qual cosa avui encara no funciona. I creiem que ha de funcionar, i que pot funcionar ja des d'ara. Aquestes serien unes primeres reflexions que nosaltres voldríem aportar.

D'altra banda, a Catalunya, vostè ho ha dit, tenim, hi ha unes limitacions, pel que fa a la promoció turística exterior; i, naturalment, aquesta promoció s'haurà de fer com s'ha vingut fent, a través d'entitats autònomes. D'a-

quí que la seva representació sigui cada vegada més important, ja que les que ho han estat fins ara no han tingut cap mena de representació, ni democràtica ni de la totalitat del sector d'hoteleria, perquè mai no han pogut aconseguir un poder de convocatòria mínim entre els mateixos empresaris i professionals del turisme.

És per això que nosaltres pensem que ja, des d'ara, es podrien fer aquestes correccions i que, en tot cas, aquesta política fins i tot, que vostè ha dissenyat, està realment en contradicció amb aquestes declaracions del senyor Director General de Turisme.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller no desitja intervenir.

Passem, doncs, a la pregunta següent que és la formulada pel Diputat senyor Antoni Lucchetti i Farré, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, referent a l'incompliment del termini fixat per analogia en la Llei General Pressupostària, per a la presentació dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 1981.

El senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. El que ha motivat el nostre Grup parlamentari a fer aquesta pregunta, ha estat la preocupació pel compliment o incompliment de les normes legals que nosaltres mateixos, de vegades, establim. En concret, l'incompliment de determinats requisits legals, quan aquest incompliment és protagonitzat pel poder executiu, no únicament expressa una gestió poc àgil, una gestió no eficaç, sinó també, pensem, una forma arbitrària d'entendre l'exercici de govern i una actitud, principalment, principalment, una actitud que pot dificultar —i en aquest cas que ara exposarem, creiem que dificulta— l'activitat del Parlament. I això ens preocupa. Nosaltres pensem que si s'incompleixen determinats terminis fixats per la llei o d'altres normes legals, sigui o no per causes justificades, cal explicar-ho i cal que la iniciativa d'explicar-ho parteixi de qui va incomplir, fins i tot prèviament, de qui va incomplir aquests terminis legals o aquestes normes legals; no que haguem de demanar nosaltres que se'ns doni aquesta explicació. Ens sembla que això, potser més que de cortesia parlamentària, és d'estricta compliment —a mi em sembla—, i ajudaria molt la tasca parlamentària. Aquesta explicació no cal donar-la aquí, al Ple —depèn de quin sigui el tema—, sinó tan sols, potser, a la Comissió legislativa corresponent. Però convindria que es donés aquesta explicació. Nosaltres sabem que els pressupostos de la Generalitat són un tema complicat, que la Generalitat, aquest any, porta un període no molt llarg de rodatge; però creiem que és suficient com per haver-los tingut en el temps que fixa la llei. Potser aquesta complexitat dels pressupostos i aquest poc rodatge del Consell Executiu és el que fa que encara no els tinguem, però jo recordaria que a nosaltres, en el Parlament, se'ns exigiran quinze dies únicament per a presentar esmenes, també en un document complex. I si nosaltres hem de complir aquest requisit dels quinze dies que només tenim per a presentar les esmenes, convé també que el Consell Executiu compleixi els terminis establerts.

Segons l'article 134.3 de la Constitució espanyola, el

Govern tindrà l'obligació de presentar davant del Congrés dels Diputats, els pressupostos generals, tres mesos abans, com a mínim, que expirin els de l'any anterior. Aquests tres mesos —i en aquest cas el Govern espanyol va complir— aquests tres mesos expiraven el 31 de setembre, el 30 de setembre. Per altra banda, l'article 55.1 de la Llei General Pressupostària, especifica que el Projecte de llei de Pressupostos Generals de l'Estat serà enviat a les Corts abans del 15 d'octubre del mateix any. Nosaltres, és cert, tenim promesa una llei pressupostària per aquí Catalunya; no la tenim encara, i, per tant, aquesta ha estat la interpretació que sempre ha donat el mateix Consell Executiu: per analogia, cal aplicar la Llei General Pressupostària, i si més no, caldria aplicar la Constitució. Nosaltres pensem que, en aquest cas, segurament la Llei General Pressupostària.

Però no és únicament això, sinó que també l'Honorable Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, quan en la reunió del dia 20 de juliol d'aquest any, en la Comissió de Seguiment que teníem aleshores, quan vam discutir, quan se'ns van presentar a la Comissió de Seguiment els pressupostos —perdó, el projecte de llei de Crèdit Extraordinari i de Suplement de Crèdit, que prorrogaven, que seguien els de l'any 1980— en el començament de la seva intervenció, i sense que ningú no li urgís una precisió en aquell moment, ens va prometre que els pressupostos de l'any 1981 es presentarien abans d'acabar el mes d'octubre de l'any 1980.

Bé, tots aquests tres terminis que ja he dit, han estat incomplerts. Encara no tenim els pressupostos de l'any 1981 per començar a estudiar-los, i pensem, d'acord amb això, nosaltres demanem que se'ns expliquin els motius d'aquest incompliment. Ens sembla que és lògic de demanar aquesta explicació, i expressem el nostre desig que se'ns doni una data de presentació d'aquests pressupostos de la Generalitat, una data de presentació al més aviat possible, a fi de facilitar com correspon, les tasques d'aquest Parlament.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar la pregunta del senyor Lucchetti, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances, senyor Ramon Trias.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyors Diputats, senyor President, per contestar la pregunta del Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya senyor Lucchetti, començaré per dir que efectivament és possible que, si entrem en l'anàlisi jurídica de la situació, nosaltres tindríem l'obligació de presentar els Pressupostos per a l'any 1981 abans d'haver acabat el mes d'octubre. Però més que el suport jurídic d'aquesta qüestió, el que em sembla un argument seriós, i que jo admeto de part del Diputat que fa la pregunta, és que el Parlament té com a missió principal l'estudi i anàlisi dels pressupostos, i que si aquests pressupostos han de ser vàlids per a l'any que ve, el Parlament ha de tenir com a mínim tres mesos per a treballar-los, estudiar-los, fer-hi esmenes, discutir-los i eventualment aprovar-los o no. Per tant, doncs, quant al principi, estem completament d'acord. Accepto, així, una mica la recriminació que se'm fa, però hi vull donar una explicació que a mi em sembla que justifica el que això no s'hagi produït.

En primer lloc, estem, com si diguéssim, en una etapa fundacional. Nosaltres no en tenim una experiència. Els pressupostos de l'Estat espanyol, per exemple, es produeixen a través del que se'n diu la tècnica incremental, que consisteix a agafar els pressupostos de l'any anterior i augmentar-los a vegades amb percentatges lineals i modificar-ne només aquells temes nous, que són una minoria, i aquells temes que mereixen un tractament que no és uniforme, que tornen a ser una minoria. De manera que, estructuralment i bàsicament, els pressupostos estan fets d'un any per a l'altre.

Aquí estem amb uns pressupostos nous, amb uns pressupostos que canvien de soca-rel el que hi ha hagut, i, per tant, estem innovant; tant estem innovant, que presentarem, i hem hagut de confeccionar i procurarem adaptar-nos-hi nosaltres almenys, una llei general de finances de Catalunya, que és una espècie de llei general pressupostària diferent. Dic això perquè no sembli que és una reproducció. Comencem per dir que la pressupostària de l'Estat espanyol té més de cent cinquanta articles, i aquesta nostra en té menys de cent; de manera que vol dir que és una cosa pensada dintre del que és possible, i sense fer grans innovacions, però pensada per a Catalunya. I això ja demostra les dificultats que això comporta d'aplicació, aquest termini de tres mesos d'aplicació a la situació actual.

Voldria recordar també que els pressupostos de l'any 79 a Madrid, que té tota aquesta experiència jo diria que secular de fer pressupostos, es van presentar a mitjans any 79, o sigui, que no solament no es van presentar tres mesos abans d'acabar l'any 78, sinó que es van presentar sis mesos després de començar l'any 79. No és que perquè ells ho hagin fet malament, nosaltres creiem que també ho podem fer malament. El que creiem és que, quan les coses són difícils, objectivament parlant, resulta que, de miracles, difícilment se'n poden fer. Per tant, doncs, això és un planteig inicial. Jo, efectivament, vaig dir en la Comissió —perquè em feia la il·lusió de poder complir— que abans de final d'octubre tindriem aquests pressupostos. No ha estat així. Jo voldria donar, a part d'aquesta explicació general de la dificultat d'un planteig nou com el que representaran aquests pressupostos de l'any 81, algunes explicacions que són substancials, i algunes d'elles es reproduiran els anys següents, perquè jo crec que hi ha alguns aspectes tècnics de l'Estatut que s'hauran de modificar —però ara no és el moment de parlar-ne. Jo el que dic és que nosaltres, per exemple, al·mentem financerament l'Estatut i per tant les institucions de Catalunya amb transferències i subvencions de l'Estat espanyol que són determinades pels traspassos i que han de figurar en els pressupostos de l'Estat espanyol com a crèdits determinats i corresponents a aquests traspassos. Per tant, és molt difícil que jo pugui confeccionar uns pressupostos del Govern i de la Generalitat de Catalunya sense conèixer d'una manera clara, encara que sigui només el projecte de la llei de pressupostos generals de l'Estat, i, per tant, aquest és un primer problema que ja he hagut de tenir en compte; i aquests projectes, no els hem tingut i no els hem conegut fins a partir del mes d'octubre. És llavors que hem pogut començar a treballar sobre unes dades concretes.

En segon lloc, hem tingut una sèrie de traspassos importants fins i tot en el mes d'octubre —carreteres, sanitat, conservació de la natura—, diversos traspassos importants sense els quals aquests pressupostos haurien quedat disminuïts i haurien quedat gairebé reduïts pràcticament als mateixos que teníem heretats dels anys anteriors, i crec que valia la pena de poder esperar aquests traspassos perquè es poguessin incloure en els pressupostos. Tinguem ben entès que aquests pressupostos han de ser per definició el que se'n diuen els pressupostos oberts. Els iniciarem a primers de gener de l'any que ve i els tancarem a 31 de desembre de l'any que ve. Però en el curs de la seva vigència aquests pressupostos rebran traspassos; per tant, rebran injeccions de diners i incorreran responsabilitats per despeses que no hauran estat previstes en aquests pressupostos que aprovarem a final d'any. En conseqüència, doncs, això planteja tota una perspectiva, una perspectiva, podríem dir, d'instabilitat, de previsió, que els fa especialment complicats i difícils de resoldre.

D'altra banda, tingueu present també que aquell altre grup de despeses que té la Generalitat que són les despeses d'infraestructura, que no van lligades a una administració directa de traspassos, sinó que tenen a veure amb la gestió general, començant pel Parlament i seguint per la Generalitat i aquelles institucions, oficines, funcionaris que presten serveis de tipus general, depenen també dels traspassos, i això s'ha de preveure. I ens trobarem segurament que quan estudiem aquests pressupostos, se'ns dirà: «Bé, però aquests senyors proposen unes despeses que ara no justifiquen.» Certament, això serà així, però hauré de comprendre que es justificaran el mes de maig o el mes de març. En fi, tot això el que vol dir simplement és que som davant d'una situació difícil, tècnicament parlant, i, en definitiva, nova. De manera que aquestes dificultats augmenten parecisament perquè la novetat no ens dona una experiència de treball i nosaltres ens hem trobat ja amb certes contradiccions que fan difícil el compliment estricte de l'Estatut en aquesta matèria. De totes maneres, em permeto dir en el Parlament que, si no passa res de nou, jo confio a presentar aquests pressupostos per a l'any 81 en aquest Parlament abans d'acabar el mes de novembre, i no puc adquirir un compromís, diguéssim, solemne, perquè, en definitiva, em puc veure obligat a fracassar novament —ho sentiria molt. Crec que no serà així. El que sí que puc assegurar és que per part meua es faran els possibles i els impossibles perquè abans d'acabar el mes de novembre els pressupostos estiguin aquí i es puguin discutir i tinguem uns pressupostos aprovats a temps per a l'any que ve, que serviran, sobretot, de base que ens permeti actuar amb més agilitat a partir de l'any següent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti desitja replicar o repreguntar? (*L'anomenat manifesta que sí.*) El senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, molt breument, perquè nosaltres acceptem en bona part les explicacions de la poca experiència, de les dificultats objectives que hi ha hagut. Creiem que calia aquesta explicació. Però m'agradaria fer algunes matisacions que almenys a mi em preocupen després d'aquesta explicació. Perquè és

cert que són uns pressupostos oberts, els que haurem de fer. Però precisament per això no cal esperar que ens facin transferències abans de tancar-los, perquè, si molt convé, el desembre ens han de fer noves transferències i la Generalitat podria dir —i torno a insistir que em perdonin sempre els meus exemples—, que no l'ha presentat a finals de novembre perquè com que a l'1 de gener haurien de venir nous traspassos i és un pressupost obert... Jo crec que no. Els terminis s'han de complir i s'han de tancar en un moment determinat, i els traspassos que vénen —efectivament, és un pressupost obert— es tindran en compte més endavant. Jo crec que precisament aquest argument del pressupost obert és el que em fa pensar que no, que aquest no és, en tot cas —altres, sí—, l'argument més important.

Després un altre tema: que el Consell Executiu em digui que aquesta és una anàlisi jurídica, a mi em preocupa, perquè, efectivament, aquí estem, en el Legislatiu, i em sembla que l'anàlisi jurídica, l'hem de fer i no podem dir: «bé, l'anàlisi jurídica...», com si la menystinguéssim. A mi em preocupa, perquè els terminis que apareixen en les lleis, i molt en concret en aquestes lleis de tipus econòmic, tenen un significat molt precís. I en aquest cas jo crec que tenen el significat de donar al Parlament el protagonisme que el Parlament necessita, i que incomplir-los és treure'ls aquest protagonisme, i a mi em sembla que no es pot dir que és una anàlisi jurídica, sinó una anàlisi parlamentària, un anàlisi política, en tot cas.

Bé, jo em congratulo que, els pressupostos, els tinguem abans del novembre, malgrat s'hagi incomplert el termini. Jo crec que això ens permetrà estudiar-los a una gran velocitat el mes de desembre. Em sabia molt de greu que perdéssim tots algun dia de les nostres vacances. Crec que això, ho haurem de posar també en el compte del Consell Executiu. Però hi ha un altre tema que almenys a mi m'ha despistat. Se'ns ha parlat ara d'una llei general de finances de Catalunya. Jo he consultat ràpidament aquells quinze papers, o setze, ja no ho recordo, que ens van repartir —primer quinze i després setze— als Diputats a través del Grup parlamentari, i no s'hi parla d'una llei general de finances de Catalunya, sinó que s'hi parla d'una llei general de pressupostos. Jo no sé si el nom fa la cosa en aquest cas, però quan parlem de lleis, jo voldria saber si la llei general de finances de Catalunya és la llei general de pressupostos que apareix en el programa d'actuació econòmica que demà començarem a discutir, sobretot per a no crear confusions de dues lleis que podrien ser diferents o no sé si responen a la mateixa cosa. Res més.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, només per dir que la llei de pressupostos és la que a nosaltres ens agrada anomenar llei de finances de Catalunya. Ens fa l'efecte que és un nom més tècnic, més català, però, per a evitar confusions, és la mateixa llei de pressupostos que nosaltres havíem anunciat. I aquesta llei no cal que sigui vigent per a aprovar els Pressupostos en aquest moment. És una llei que entrarà, perquè ho vam prometre també, amb una mica de retard, però és que realment un fa el que pot partint

bastant de zero. I aquest partir de zero no vol dir una crítica a la situació anterior, sinó el reconeixement d'un fet, d'un increment d'activitat degut als traspassos i a l'etapa parlamentària sobretot, que és la que, amb molta satisfacció, hem inaugurat tots plegats. Per tant, doncs, aquesta llei estarà aquí, però no haurà de ser aprovada de cara als pressupostos; vol dir que també hi hem pensat i que ha estat una feina addicional.

I en segon lloc, voldria dir que quan ja he dit que la part jurídica era important però que era més important el que hi havia darrera de la llei, no volia menystenir la part jurídica. La part jurídica, naturalment, en un Estat de dret és primordial i l'hem de complir. Però el que jo volia dir era que, reforçant l'argument jurídic, a més estava convençut que la llei estava defensant uns drets molt importants del Parlament i uns drets, doncs, que he dit que eren potser els més importants, que són els de discutir, aprovar o no els pressupostos del Govern de Catalunya. Per tant, doncs, no arracono l'argument jurídic, sinó que el reforço dient que, a més de la llei, hi ha uns motius realment poderosos, que són els que la llei ha reconegut i jo també perquè aquesta llei es compleixi. L'únic que ha passat és que realment aquest primer any les coses han estat difícils. Esperem que puguem tenir els papers aquí dintre del mes de novembre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta formulada per la Diputada senyora Teresa Eulàlia Calzada i Isern, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, referent als traspassos de la universitat. La senyora Teresa Eulàlia Calzada té la paraula.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que vaig formular al Consell Executiu sobre la situació dels traspassos de la universitat i presentada a debat en aquest Ple parteix de dues motivacions fonamentals. La primera, és resultat del debat polític que es va fer el passat dia 3 de setembre, i la segona és que creiem que aquest Parlament no pot ser aliè a les qüestions relacionades amb la institució universitària. Però, a més a més, el tema dels traspassos de la universitat i la seva urgència han estat reclamats, i reclamats insistentment, pels claustres de la universitat, per les juntes de govern i últimament pels mateixos Rectors en les inauguracions d'aquest curs acadèmic. També ha estat reclamat aquests últims dies pels professors de la Universitat Politècnica en les seves reunions dels dies 16 i 17 d'octubre i pels professors de la Universitat Autònoma el dia 23. De totes formes, la formulació d'aquesta pregunta s'ha basat en la preocupació que nosaltres vam tenir quan, en el debat del mes de setembre, el Molt Honorable senyor Pujol va dir que «un cop haurem obtingut les transferències que avui depenen de les quatre delegacions provincials, vindrà l'ensenyament universitari», i amb aquesta segona tongada, continua la formulació que nosaltres vam presentar en aquell moment. Però és que en aquell mateix debat el President del nostre Grup Parlamentari, Antoni Gutiérrez, va preguntar quines raons motivaven el Consell Executiu a situar el traspàs de les Universitats per a aquesta segona fase. La pregunta no va obtenir resposta. Dies després, la premsa va recollir una informació sobre les tasques pre-

vistes per la Comissió Mixta de Traspassos i tampoc s'esmentaven els referents a la Universitat. Els últims dies, la premsa ha recollit informació sobre aquest tema però aquesta informació, per a nosaltres, ha tingut un caràcter contradictori, perquè al mateix temps que s'informava de la creació d'una ponència en el si de la Comissió de Traspassos, es recollien també les declaracions del senyor Bruseta dient que el traspàs de la Universitat es realitzarà posteriorment a l'aprovació de la llei d'Autonomia Universitària. És per tot això que nosaltres reformulem i jo mateixa reformulo la pregunta presentada al Consell Executiu, dient: quina validesa dóna el Consell Executiu a aquestes declaracions del senyor Bruseta? Quin és, en realitat, l'estat de la qüestió sobre les transferències de la Universitat? Amb quins criteris s'estan realitzant aquestes transferències?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta de la senyora Teresa-Eulàlia Calzada, té la paraula el Conseller d'Ensenyament, senyor Joan Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor president, senyores i senyors Diputats, després d'una llarga història de més de dos anys de dificultats, prou coneguda de tothom, les negociacions per al traspàs dels Serveis d'Ensenyament depenents del Ministeri d'Educació, arribaren a una solució satisfactòria amb l'acord de la Comissió Mixta de Transferències del 2 d'octubre de 1980, que suposen el traspàs de tots els serveis i funcions necessaris per a fer realitat la formulació de l'article 15 del nostre Estatut respecte a la competència plena de la Generalitat per a regular i administrar l'educació en tota la seva extensió, graus i nivells, modalitats i especialitats. Aquesta enumeració inclou, com és lògic, l'ensenyament universitari. I per això, la representació catalana a la Comissió Mixta va sol·licitar immediatament la inclusió de la transferència de les Universitats a l'agenda de treball, sense esperar ni tan sols haver completat la seva tasca respecte als altres nivells de l'ensenyament. En aquests moments, s'està treballant encara en l'elaboració dels annexos, certament voluminosos i complexos, del Decret de transferències de l'ensenyament no universitari, i tanmateix, en la seva reunió del dia 30 d'octubre, a la seu del Ministeri d'Administració Territorial, la Comissió Mixta va arribar ja a l'acord de constituir una ponència que preparés el traspàs efectiu de les Universitats catalanes a la Generalitat.

Per part de l'Estat, fou nomenat ponent, el Secretari General Tècnic del Ministeri d'Universitats i d'Investigació, i per part de la Generalitat el membre de la Comissió Mixta, senyor Frederic Rahola, que ha estat també ponent de l'anterior transferència d'educació i que també en aquesta ocasió comptarà amb la col·laboració d'altres assessors com el Diputat senyor Pere Pi-Sunyer, anterior Conseller d'Ensenyament i Cultura, pel Secretari General Tècnic del Departament d'Ensenyament de la Generalitat i amb tot l'equip de la Conselleria. Esperem que la nova transferència sigui tan completa com ha estat formulada l'anterior, i entenem que el fet de negociar-se amb posterioritat ens col·loca, sens dubte, en una situació favorable. Si el ritme de les negociacions és semblant, pot preveure's que l'acord pugui ésser assolit

abans que acabi l'any 1980, i que els traspassos puguin tenir efectivitat uns tres mesos després de l'acord, que és el període de temps habitual entre l'aprovació d'un traspàs i l'exercici de les funcions i serveis traspassats per part de la Generalitat. Aquest lapse de temps s'utilitzarà per a la confecció tècnica dels annexos que concreten i detallen els serveis, els béns, els crèdits i el personal transferit. La premsa dels darrers dies del mes d'octubre va publicar diverses notes que contenien manifestacions del President de la representació catalana a la Comissió Mixta, senyor Roca i Junyent, en el sentit que acabem d'exposar. El senyor Roca precisava, a més a més, que els traspassos de les Universitats a la Generalitat no dependrien de l'aprovació de la llei d'Autonomia Universitària, ni del debat de la ponència corresponent del Congrés.

Aquest és el criteri que té la Comissió Mixta, aquest és el criteri del Departament, i quan el Molt Honorable senyor President de la Generalitat es referia a l'aplicació successiva dels traspassos, una vegada parats els d'Educació i Universitats, es referia precisament a aquest període que va determinar, després de finalitzades unes negociacions, començar-ne unes altres, com així s'ha fet sense ser interrompudes i sense solució de continuïtat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Calzada desitja replicar?

La Sra. CALZADA: Senyor President, agraeixo evidentment la concreció de la informació que ens ha donat el senyor Conseller d'Ensenyament, perquè així és l'única forma com podem sortir de dubtes i esperem, per tant, que si no ho he entès malament ni he recollit malament les notes, el mes de maig podrem ja gaudir de les transferències universitàries. Aquí voldria assenyalar dos aspectes que sempre em preocupen: l'un que, com el Molt Honorable Conseller ha assenyalat, són dues tasques —el des les transferències de l'Ensenyament als nivells no universitaris i les transferències de l'ensenyament universitari— poden realitzar-se paral·lelament, però a més a més nosaltres voldríem assenyalar aquí que, per a aquest mes de març, quan ja tinguem el decret d'aquestes transferències universitàries, voldríem també hagin estat elaborats per part de la Conselleria, per part de la Generalitat, els criteris de funcionament d'aquesta Universitat catalana. No podem estar tranquils dient: tindrem les transferències, i en aquest sentit voldria dir al senyor Conseller d'Ensenyament que hi ha tota una elaboració realitzada per les Universitats a través dels seus claustres, a través dels seus estatuts, que els professors, els alumnes i tots els participants de la Universitat han anat elaborant i que em sembla que poden ser unes bones eines de treball per a remarcar amb quins criteris cal transformar, cal canviar aquesta Universitat catalana que tenim, que no ens funciona, que se'n va degradant a les mans i que no n'hi hauria prou de tenir aquestes transferències i deixar les coses tal com estan fins ara.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Guitart? (*L'H. Sr. Conseller d'Ensenyament indica que no desitja parlar.*) Passem ara a la pregunta formulada pel Diputat senyor

Joan Ganyet i Solé, del Grup Socialista, referent al Servei de Comunicació Telefònica als petits nuclis de les comarques pirinenques i altres àrees rurals de Catalunya. Té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor president, senyores i senyors Diputats, entenem que la població catalana sabrà què vol dir autogovern, i també què vol dir democràcia, si l'autogovern i la democràcia ajuden a millorar les seves condicions d'existència. La igualtat d'oportunitats entre tots els ciutadans comporta, evidentment, l'accés als serveis en condicions semblants. Aquesta és una forma d'entendre el que vol dir a les darreries del segle XX el concepte de justícia social. Però, més encara, quant al que fa referència als serveis bàsics, els serveis que podem considerar essencials, com és ara el servei telefònic. Perquè convindran amb mi, senyores i senyors Diputats, que, evidentment, el correu costa igual, s'utilitzi des d'on s'utilitzi, i el telègraf també. Però no és just que la instal·lació d'un telèfon a un nucli rural, de mals accessos, amb dificultats potser de neu, on no hi ha metge, costi, no dues vegades o tres vegades o quatre vegades, sinó vint, vint-i-cinc i trenta vegades més del que costa la instal·lació d'aquest mateix telèfon a un centre urbà. No és lògic que es condemni a pagar un impost addicional per un servei bàsic els habitants dels nuclis rurals. Aquests habitants, en la seva immensa majoria, són pagesos, i, per tant, tenen uns ingressos més petits que la resta de ciutadans, precisament perquè són pagesos. Tot això els fa entrar en aquest cercle viciós que s'acaba amb l'emigració. Catalunya ha de procurar evitar l'existència de ciutadans de primera i de segona categoria, i també procurar evitar el despoblament sistemàtic d'una tercera part del seu territori que és la Catalunya rural, la Catalunya de població dispersa. Per tant, des de la doble perspectiva de l'interès nacional català, a través d'una inversió rendible de futur col·lectiu i de la més estricta i elemental justícia social, és urgent que des de les institucions del Govern de Catalunya s'asseguri la igualtat del preu d'instal·lació dels telèfons a qualsevol punt del territori, sigui rural o sigui urbà, o bé estigui situat en qualsevol de les interseccions de la quadrícula territorial. És per això que hem formulat la pregunta al Consell Executiu, pregunta de la qual esperem contestació.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Honorable senyor Josep M. Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, molt breument també, intentant concretar la resposta a la pregunta formulada pel senyor Ganyet. És evident que la preocupació que té el senyor Diputat és compartida pel Comitè del Consell Executiu i que això ha portat com a conseqüència el fet que establíssim contactes amb la Delegació Regional de la Companyia Telefònica aquí, a Barcelona —concretament amb el Delegat Regional—, que aquests contactes, prescindint, i sens perjudici, contactes sens perjudici —ho repeteixo— que l'Estatut pugui assenyalar-ne les competències, és a dir, les competències que l'Estatut ens dona quant a participació en els òrgans de gestió de les empreses estatals. Dic que és una Comis-

sió, si vostès volen, absolutament informal, de la qual Comissió nosaltres hem procurat, d'una banda, tenir la informació —jo els la puc donar ara— i influir en alguns aspectes que ens permetran posar les bases, no pas solucionar, posar les bases del que podria ser o del que després sotmetré, del que pot ser una hipotètica solució al problema que vostè, senyor Ganyet, apuntava. La primera cosa, diguem-ne, que en aquestes converses hem tingut és d'un increment substancial i, si volen, jo, amb molt de gust, puc deixar a la Mesa del Parlament les dades, perquè potser ara si començo d'explicar-los el nombre de línies telefòniques, el nombre d'abonats, d'inversió i tot plegat, això es faria molt avorrit, i potser més val mirar-ho després detalladament. El fet és que hi ha un increment important de la inversió en el període 80-84 de la Companyia Telefònica a Catalunya, en el sentit de major prestació de serveis, la qual cosa vol dir, doncs, en definitiva, assolir o satisfer un percentatge de la demanda solvent, evident, molt elevat. És a dir, nosaltres ens n'anem als 83.000 milions de pessetes en el període 80-84; aquestes, provincialitzat —només farem provincialitzat per a l'any 81—, són a la província de Barcelona 12.367, però evidentment, ja ens adonem que a la província de Barcelona d'aquests 12.367 per a l'any 81, previsions de l'any 81, el que és en àrea rural, només en són 428. Aquesta desproporció, aquest lapse, si vostès volen, s'accentua encara si passem, doncs, per exemple, a la inversió provincialitzada, per exemple, a Girona, on per a l'any 81 seran 2.073 la inversió prevista i, en canvi, a l'àrea del que ells en diuen àrea rural són 205 milions. A Lleida, per a l'any 81 la inversió és de 629 milions i, en canvi, corresponen a l'àrea rural, 127. I a Tarragona, finalment, la inversió per a l'any 81 és de 688 milions, i a l'àrea rural és de 253. És a dir que això són importants percentatges, i això és una cosa que se'ns pot tornar en contra en aquesta negociació, es a dir, que se'ns torna en contra. Aquests percentatges, aquestes quantitats de què els parlo de les àrees rurals són molt superiors, percentatges del 30 i del 40 per cent superiors, a les de l'any 80, i d'alguna manera, l'argument, per dir-ho així, fent d'advocat del diable, és de dir: «escolti, la demanda, malgrat aquests preus, augmenta». Ara, és evident que, què passa? augmenta la demanda solvent, augmenta la demanda només de punts que, encara que estiguin en aquestes comarques, diguem-ne, o aquestes zones depri-mides, tenen la capacitat o el poder adquisitiu per a poder fer aquestes despeses absolutament, diguem-ne, intolerables, des del punt de vista que vostè parlava, senyor Ganyet, de justícia social o d'accés amb igualtat d'oportunitats dels serveis.

Quina és aleshores la nostra proposta perquè aquesta diferència —és a dir, aquestes vint vegades més, o aquestes vint-i-cinc vegades més que suposa moltes vegades, en aquestes comarques, l'accés al telèfon—... com es pot, és a dir, quina és la nostra proposta, la proposta del Consell Executiu, si vostè vol, molt oficiosament —molt oficiosament— a la Companyia, repeteixo en aquesta Comissió que, vull que quedi molt clar, sense perjudici del que l'Estatut assenyala en la representació dels seus òrgans de gestió. Bé, hi ha una primera proposta, que és dir: «Bé, si vostè en l'estudi aquest doncs, per exemple,

de les previsions de línies a establir, d'unitats a establir, veu el cost i veu les unitats, què és el que passa?». Doncs, passa que surt molt més barat, pel nombre, perquè la demanda en ciutat és molt més elevada. Aleshores, del que es tracta és de, primera hipòtesi, o primera qüestió, fer un tracte com el «dumping» al revés, és a dir, anem a apujar el preu del telèfon, de la instal·lació —no parlo de la tarifa— de la instal·lació en ciutat, per dir-ho així, per tal que això pugui fer un fons que sigui el que subvencioni, el que financiï, la primera instal·lació en les àrees diguem-ne de muntanya, o àrees d'alta muntanya. Aquí, hi entra una segona qüestió que nosaltres contemplem, que és veure com els telèfons de segona residència —els quals, doncs, moltes vegades..., és a dir, aquesta demanda que observem en zones d'alta muntanya, o en zones econòmicament deprimides, corresponen justament a segones residències, i en canvi no tenen un tracte, en aquest sentit, puntualment discriminatori, no el tenen— com aquests telèfons de segona residència o el segon telèfon, per dir-ho així, pugui tenir una taxa especial, o un cost especial, que serveixi també per fer un fons per tal d'anar a finançar la instal·lació d'aquests primers telèfons en aquestes zones.

Bé, de totes maneres, això, el que ens suposa és que des de la Companyia, i evidentment tampoc no pas des del Consell Executiu de la Generalitat, no es té informació per exemple, en aquestes zones —i em sembla que claudria aleshores anar a un cens d'això— no es té informació de quins són els telèfons que es demanen per a habitatges de segona residència i quins són els telèfons que es demanen per habitatges de primera residència. És a dir, aquesta és la primera distinció que s'ha de demanar, i en aquest sentit nosaltres ens hem dirigit al delegat de la Companyia perquè això es faci així, per tal que hi hagi la distinció clara entre si aquest telèfon és el segon telèfon o és el primer telèfon, per dir-ho així. I és a través, crec jo, és a través d'actuar en aquest sentit que, sens perjudici del que en un moment determinat aquest Parlament —o el Consell Executiu— en el seu pressupost, ens pugui dir «destinem una subvenció especial per a les comarques especialment deprimides, per a telefonia, o electrificació, etc., per serveis d'aquest tipus», nosaltres veiem com a través d'aquesta negociació iniciada, repeteixo, en aquests moments amb la Comissió, com nosaltres —i contestant a la seva pregunta—, li repeteixo, en un període no superior als sis mesos, nosaltres podrem, o almenys aquest és el compromís que agafa en nom meu el Consell Executiu de la Generalitat, nosaltres en un període no superior als sis mesos, podrem, creiem, no dic pas igualar el preu o el cost d'instal·lació dels serveis de les àrees de muntanya, les àrees agrícoles, rurals, al de les zones urbanes, però sí que podrem reduir sensiblement aquestes diferències, aquest *gap* que ja hi ha actualment, a base, estrictament, en aquest sentit, d'intentar compensacions internes respecte al preu de les primeres instal·lacions i de les segones instal·lacions. Repeteixo, sens perjudici que si això veiéssim que no ens dona de si prou marge, no ens dona prou marge de joc, nosaltres aleshores hauríem de pensar també incloure en els pressupostos generals de la Generalitat, en aquest cas, parti-

des especials de subvenció, per subvencionar aquests serveis elementals, com és el del telèfon.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet desitja replicar? (*El Sr. Ganyet respon afirmativament.*) El senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo la resposta del Conseller de Política Territorial, perquè d'alguna manera es demostra que hi ha una preocupació avui ja des de les instàncies del Govern de la Generalitat. He escoltat amb molt d'interès les explicacions, les xifres, etc. —les consultarem a través de la Mesa—, i també, sobretot, aquest termini, jo diria curt, de sis mesos, perquè es noti una reducció sensible, que ens agradaria que fos total, del preu de la instal·lació dels telèfons a la zona rural. Probablement la política possible en aquest moment és aquesta concertació amb la Companyia Telefònica. Potser el que hauríem de fer és que els ingressos nets de la Companyia Telefònica es reduissin també sensiblement. Estic d'acord amb el que diu l'Honorable Conseller respecte al fet que és molt necessari l'estudi de quins casos, quant a la demanda de servei telefònic, són de segona residència i quins d'habitatge permanent; això és molt important. Evidentment, cal fer un estudi aprofundit d'un pla d'actuació escalonat en el temps per aconseguir que el cobriment telefònic de les àrees rurals sigui complet, i potser dins dels plans d'obres i serveis de l'any vinent es podria posar una quantitat de milions important perquè els terminis fossin reduïts al màxim. La creació d'una Comissió Generalitat-Telefònica amb terminis temporals concrets em sembla una bona via de sortida en aquesta gravíssima situació.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta següent formulada pels Diputats senyors Joan Comas i Basagañas, Esteve Tomas i Torrens, i Josep M. Simó i Huguet, del Grup Socialista, al Conseller de Governació, referent a la dimissió de sis regidors del Consistori d'Ascó. En nom dels Diputats signants de la pregunta, té la paraula el senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMAS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ja en el seu dia, aquest Grup parlamentari i el Partit dels Socialistes de Catalunya vàrem manifestar directament al senyor Conseller de Governació, el senyor Vidal i Gayolà, la profunda preocupació que nosaltres sentíem per la situació creada a l'Ajuntament d'Ascó arran de la renúncia de sis regidors dels seus càrrecs. Com tothom molt bé sap, aquesta situació condiona el bon funcionament de l'Ajuntament, i molt particularment quan aquest Ajuntament ha de prendre acords que requereixin uns quòrums determinats. En aquella entrevista, i així ja ho vàrem manifestar, i tornem a manifestar-ho, nosaltres considerem que el cobriment de les vacants produïdes s'ha de produir mitjançant l'exercici democràtic que garanteixi la voluntat dels mateixos ciutadans afectats. La competència exclusiva que en matèria de règim local contempla el nostre Estatut, l'exercici de la nostra sobirania, permet i faculta el Consell Executiu, a procedir, sota criteris democràtics, per resoldre aquesta situació, i per tant, de manera molt dife-

rent de com ho preveu i ho contempla la llei electoral de les corporacions locals de 17 de juliol de 1978. Una llei que és, nosaltres considerem, inadequada als Ajuntaments democràtics, una llei promulgada abans de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Ara, i després d'un llarg silenci de més de sis mesos, veiem en diferents mitjans de comunicació, i d'una manera molt sobtada, que s'ha nomenat una gestora que paradoxalment està composta de diversos membres, precisament, de regidors que van renunciar el seu càrrec, i que aquesta gestora formarà part i omplirà el buit de regidors existent en aquell Ajuntament.

Per tal de clarificar la situació existent a l'Ajuntament d'Ascó, i plenament convençuts que cap raó extramunicipal no limitarà el procés democràtic d'elecció de regidors vacants per al dit consistori, és quan formulem al senyor Conseller de Governació la següent pregunta: quines mesures es pensen prendre o s'han pres per tal de garantir la voluntat democràtica de la totalitat del poble d'Ascó, i quina fórmula pensa adoptar o ha adoptat la Conselleria per tal de cobrir les vacants existents des de fa més de mig any?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre aquesta pregunta té la paraula el senyor Conseller de Governació, senyor Joan Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vaig llegir amb interès la pregunta en el moment en què em va ser tramesa per la Mesa del Parlament, com no podia ser d'altra manera, i he escoltat també ara amb interès l'exposició que acaba de fer el Diputat senyor Tomàs. En primer lloc, voldria dir-li al senyor Tomàs que estigui tranquil, no s'ha anomenat cap gestora. I jo també he llegit als diaris que s'havia anomenat una gestora; si vostès repassen els Diaris Oficials de la Generalitat no trobaran cap referència que faci al nomenament de cap gestora. Això no vol dir que no s'hagi intentat (*remor de veus*), i ara en parlarem en tot cas, ara en parlarem.

Bé, en la pregunta que ens fa el Grup parlamentari Socialista se'ns demana quines mesures s'han pres o es pensen prendre per solucionar el problema originat per la dimissió de sis dels onze regidors de l'Ajuntament d'Ascó. Bé, jo els he de contestar d'una forma molt simple: el Consell Executiu ha pres i pensa prendre aquelles mesures que siguin legals, és a dir, pensa actuar, ha actuat i actuarà d'acord amb la llei. No perquè tingui el privilegi d'utilitzar la llei, sinó perquè té l'obligació de complir la llei. I ¿com ens trobem en aquest moment, legalment, llei en mà, per a poder resoldre el problema originat a l'Ajuntament d'Ascó? Bé, ens trobem amb una llei d'eleccions locals, a la qual vostè ha fet referència fa un moment, amb una llei de 17 de juliol de 1978, la disposició final quarta de la qual estableix que les vacants de regidors que es puguin produir durant els tres primers anys de mandat es cobriran pel qui hagués estat candidat a la mateixa llista i fos l'últim dels electes en l'ordre d'aquesta, i que en el cas que, d'acord amb el procediment anterior, no quedessin més possibles candidats a nomenar o les vacants es produïssin el darrer any, i només si la Corporació no pogués disposar aleshores dels dos ter-

ços exigits per a determinats acords, es constituirà una Comissió Gestora integrada per tots els membres de la Corporació que continuïn i les persones d'adequada idoneïtat i arrelament que designi la Diputació provincial en aquest cas, suplida a Catalunya per la Generalitat, per completar el nombre legal de membres de la Corporació. I aquesta, senyor Tomàs, és la llei, i en aquest moment no en tenim d'altra, i per imperatiu de la disposició transitòria segona de l'Estatut d'Autonomia, mentre el Parlament no legisli en matèries de la seva competència —i evidentment el règim local és matèria de la seva competència—, seran vigents les lleis de l'Estat, i la llei vigent de l'Estat és aquesta.

Per tant, no negaré als senyors Diputats que nosaltres hem intentat complir la llei i aplicar-la i, per tant, hem intentat que es pogués constituir a Ascó una Comissió gestora en els termes que especifica la llei. I voldria dir que molt bé, que segurament ara aquesta llei li sembla inadequada al senyor Tomàs i als companys que han presentat, conjuntament amb ell, l'esmena. A mi també. Però en tot cas, aquest no és un argument per a no aplicar-la, en tot cas, he de dir que es troba inadequada ara, que no s'hi trobava en el moment en què es va votar. Perquè, senyores i senyors Diputats, aquesta llei, al Congrés dels Diputats, va ser votada, evidentment, article per article; i pel que fa referència a les disposicions finals i, concretament, a la disposició final quarta, cap Grup parlamentari —i en aquesta sala hi ha gent que en aquells moments era en el Congrés de Diputats—, cap Grup parlamentari no va presentar cap esmena i la disposició final quarta va ser aprovada per unanimitat. I llegeixo textualment del Diari de Sessions del Congrés de Diputats dels dies 9 i 10 de març de 1978 —número 29, si volen—, que diu el següent: «El señor Presidente: —ho llegeixo en castellà perquè està escrit així— En consecuencia, habiendo sido rechazada esta enmienda —es refereix a l'esmena comunista a la disposició final tercera— vamos a proceder a la votación de las disposiciones finales tercera, cuarta y quinta y a la disposición derogatoria, todas ellas sin enmiendas. Efectuada la votación fueron aprobadas por trescientos seis votos a favor y ninguno en contra las disposiciones finales tercera, cuarta y quinta y la disposición derogatoria. El señor Presidente: Con ello queda aprobada la totalidad de la ley.»

Jo ja suposo que en aquell moment tots els votants no es podien imaginar que sortirien problemes difícils de solucionar. Jo ja suposo que en aquell moment, els senyors Diputats no pensaven que a Ascó hi hagués una dimissió dels sis regidors d'onze, i que ens trobéssim en situació d'haver d'aplicar aquesta llei. Jo ja m'imagino que en aquell moment era difícil de poder suspesar les conseqüències que tot això representaria. Però s'ha produït i es pot produir a d'altres ajuntaments de Catalunya, evidentment. Nosaltres hem intentat de complir la llei, però és difícil d'aplicar aquesta llei, és complicat d'aplicar-la. Jo voldria portar a l'ànim dels senyors Diputats, el fet que quan en un ajuntament s'han presentat cinc llistes a unes eleccions, i cada llista ha presentat un mínim d'onze persones —que vol dir que hi ha hagut cinquanta-cinc candidats a les eleccions municipals—, i quaranta-quatre d'aquests cinquanta-cinc Diputats renunciaven, és perquè

en el municipi del qual es tracti, i en aquest cas en el municipi d'Ascó, les coses no van bé, les coses van molt malament, les coses no funcionen. No és normal que quaranta-quatre de cinquanta-cinc candidats pengin el barret i diguin: «senyors, ens en tornem a casa». I com que no és normal, tampoc no és fàcil, aleshores, de constituir una comissió gestora, i és molt més difícil encara de constituir una comissió gestora que vulgui intentar mantenir allò que en diem la representació popular. Perquè jo també els voldria preguntar ara, senyors Diputats —ja sé que no em contestaran, em contestarà el senyor Tomàs, en tot cas, després, al torn de rèplica; per tant, jugo amb avantatge—, els voldria preguntar quina és ara la voluntat popular del poble d'Ascó? quina és la voluntat popular? No ho sabeu. Senzillament, no ho sabeu.

Bé, però aquest és un problema que s'ha de solucionar, que el Consell Executiu vol solucionar, que els Diputats que m'han fet la pregunta volen solucionar, i que crec que vol solucionar la Cambra i que vol solucionar el poble d'Ascó. I el Consell Executiu ha cregut que l'única manera de solucionar avui aquest problema, i de deixar posades les bases perquè quan es produeixi en un altre ajuntament de Catalunya, trobi ràpida solució, és la presentació que ha fet aquesta tarda el Consell Executiu al Parlament, d'un projecte de llei que reguli aquest tema. Un projecte de llei sobre eleccions municipals anticipades, que digui concretament, com diu aquest, —i en tot cas ja l'esmenaran els senyors Diputats en el seu tràmit—, que en cas que cessin en un ajuntament regidors sense possibilitat de ser substituïts per d'altres candidats de la respectiva llista, i no es pugui formar el quòrum de la majoria absoluta legal, l'alcalde en donarà compte al Departament de Governació de la Generalitat, i el Conseller declararà dissolt l'ajuntament i convocarà noves eleccions.

Res més, senyores i senyors. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Esteve Tomàs desitja replicar?

El senyor Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMÀS: Evidentment, senyor Vidal i Gayolà, aquesta llei, la Llei electoral, la llei estatal d'eleccions a les comissions locals, ja ens la coneixiem, l'havíem llegida moltes vegades, i l'article en la disposició final quarta, apartat segon, també moltes vegades. Nosaltres pensem que una llei té una virtualitat en un moment determinat i que aquesta virtualitat la perd en un altre, i pensem que aquesta situació és la situació actual a casa nostra, al nostre país. He dit abans que les competències que permet en exclusiva l'Estatut d'Autonomia, que les possibilitats de legislar entorn del mateix règim local, són una facultat que hem d'exercir, que aquesta és una sobirania nostra i que, per tant, si aquesta legalitat no ens va —perquè no va a Catalunya—, aquest Parlament i a iniciativa, —si no és del Consell Executiu, serà a iniciativa nostra—, ha de legislar un conjunt de propostes urgents per tal de contemplar les mesures que la llei de l'Estat no contempla, o bé per tal de modificar i democratitzar aquesta llei de cara a l'estructura política del nostre país.

Penso que la voluntat popular del poble d'Ascó com

millor s'explicita és a través d'unes eleccions, i d'unes eleccions d'aquella part del Consistori que, voluntàriament, va renunciar a ser-hi, és a dir, d'aquella part del poble que va escollir aquells regidors perquè la representés, i aquells regidors van renunciar a representar-los. Per tant, una part d'Ascó, una part nombrosa d'Ascó, centenars de ciutadans d'Ascó, ja estan ben representats pels actuals regidors (*remor de veus*), ¿No? i per l'actual batlle d'Ascó i, per tant, a l'única cosa que s'ha de procedir és a l'elecció dels restants regidors per tal que siguin aquests que surtin de la voluntat del poble. I si les antigues candidatures són les que desitja el conjunt del poble, serà així com l'ajuntament d'Ascó i els altres ajuntaments que es troben en el seu cas, tindran un Consistori democràticament escollit, senyor Vidal i Gayolà.

Per tant, penso que és urgent, penso que el tema de l'ajuntament d'Ascó, —per no posar precedents—, ha de quedar resolt d'una altra manera, i en aquest Parlament s'ha de legislar de forma urgent un conjunt de mesures que canviïn les característiques que avui en dia té el nostre país. I ha de fer-ho d'acord amb el que contempla l'Estatut d'Autonomia, per tal que sigui respectada la voluntat sobirana i democràtica de tots els ciutadans, i en aquest cas concret dels ciutadans d'Ascó.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal i Gayolà té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, lamento molt discrepar del resultat final de la intervenció del senyor Tomàs, perquè estava molt d'acord amb el resultat inicial de la seva intervenció. I bé, n'he de discrepar necessàriament. A mi em sembla que quan es fan unes eleccions que, en aquest cas, són eleccions per llista, i, en tot cas, per llista tancada i proporcional, s'ha de tenir present de no concedir primes ni restes a cap dels Grups que puguin participar a les eleccions. És evident —almenys per a mi, ja veig que no ho és per a tothom—, que una llista que ja té situats els seus homes en l'ajuntament, aleshores rebi els vots que ja havia rebut més els vots que torna a rebre. A mi em fa l'efecte que això no és normal, i que, en tot cas, queda ben plantejat el projecte de llei tal com l'hem presentat. No obstant, el Parlament decidirà amb el seu superior criteri. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta formulada pel Diputat senyor Josep M. Simó i Huguet, del Grup Socialista, referent a l'estat ecològic actual del Delta de l'Ebre.

Té la paraula el senyor Josep M. Simó.

El Sr. SIMÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el sentit de la meua pregunta ve donat per les anomalies que han sorgit a la base del canal vell del Delta de l'Ebre. Com els senyors Diputats coneixeran, el Delta de l'Ebre és una de les zones ecològiques més importants que tenim a Catalunya. El valor de les seves zones humides ha estat reconegut arreu del nostre país per entitats científiques, i també per entitats fora del nostre país. Només cal recordar la reunió haguda a Santa Maria del Mar l'any 1962, per tal d'estudiar l'avantprojecte de zo-

nes humides a tota Europa. Ja hi era contemplada la zona humida del Delta de l'Ebre. I volia diferenciar les zones humides del Delta en dues parts. Una, la que està a la vora del Delta, és a dir, la península del Fangar, la península dels Alfacs i l'illa de Buda. I per altra part, les zones interiors, les quatre basses del Delta, l'encanyissada, la tancada, el canal vell i la goleta.

Aquestes basses, a part del seu valor ecològic, que evidentment tenen, també tenen un valor en la seva explotació piscícola. Des de l'edat mitjana és explotada pels pescadors de la confraria de Sant Pere, que ara es troba a Sant Carles de la Ràpita i que fa uns anys era a Tortosa.

La situació d'aquestes quatre basses és realment fràgil, el seu equilibri ecològic és fràgil, però s'aguanta. Aquesta fragilitat és deguda a uns usos agrícoles de productes insecticides, i a la falta d'ajut per part dels organismes apropiats que estudien les infraestructures de protecció de les basses. Però aquesta situació de les basses no és irreversible, i es pot redreçar, es pot conservar amb un pla apropiat. Sí que són irreversibles les actuacions de dessecació que s'estan produint a la bassa del canal vell; i això és important perquè la dessecació sí que és irreversible i no es podran convertir unes basses en unes zones humides i equilibrades, ecològicament equilibrades. Però també és important perquè atempta contra els drets seculars que sobre la pesca tenen els pescadors de la confraria de Sant Pere. Davant d'aquest atemptat ecològic contra el Delta de l'Ebre i contra els drets de la confraria de pescadors de Sant Carles, és quan aquest Diputat vol fer la següent pregunta: en el marc de la conservació i revitalització global del Delta, quines accions ha emprès el Consell Executiu per tal d'aturar la dessecació de la bassa o estanc del canal vell del Delta?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar la pregunta del Diputat senyor Simó, té la paraula el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Honorable senyor Josep M. Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, el Consell Executiu, i més en concret el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, té present la importància del Delta de l'Ebre dintre del patrimoni total de Catalunya i fins i tot del món, podríem dir, sense triomfalismes. Per això mateix, en el mes de maig proppassat es va donar suport, i el senyor Simó se'n deu recordar, al Seminari internacional que sobre deltes de la Mediterrània —que per iniciativa del Comitè espanyol del programa MAB, (Homefi Biosfera) de la UNESCO—, va tenir lloc a Tortosa. I encara més, el Departament ha fet seves les conclusions d'aquest Seminari, i pròximament s'establirà, d'acord amb aquestes, el mecanisme que ha de permetre de dur a terme la coordinació dels estudis en curs del Delta de l'Ebre, i la coordinació entre els experts dels diferents deltes del Mediterrani.

Tanmateix, el Departament ha d'agrair, senyor Simó, les seves precisions sobre les amenaces de dessecació que pesen sobre la zona del canal vell, concretament, i que, hem de dir, ens inquieten exactament igual que l'inquieten a vostè. El servei de la Direcció General de Política Territorial ha encetat l'estudi del problema, que és vell,

que evidentment cal emmarcar en la problemàtica general del Delta de l'Ebre. Dic que és vell perquè jo tinc cartes, aquí, dirigides el mes de gener a la Conselleria, que, en definitiva, tracten ja aquest problema i fixen, ja, alguna de les mesures a què després farem referència.

Cal que quedi entès que al nostre mode de veure, al nostre entendre, des del punt de vista jurídic, la sentència que fa referència al seu escrit, la del 30 de maig de 1961 del Jutjat de Primera Instància, número 4 de Barcelona, si bé deixa explícitament la propietat del conjunt del canal vell, o sigui l'Estella, l'Illot i Creus, en mans privades, tot reconeixent la servitud del dret de pesca a l'associació de pescadors de Sant Pere, aquesta sentència —que va ser així per no haver comparegut en el seu moment, l'any 61, l'advocat de l'Estat—, és ferma, però ho és en tots els seus termes. És a dir, ho és en el reconeixement evident d'uns drets i, evidentment, també ho és en la submissió d'aquests a unes servituds. I és en aquest sentit que els serveis jurídics del Departament de Política Territorial i Obres Públiques estan estudiant quines foren les accions procedents des del punt de vista legal, en cas d'incompliment d'algunes de les clàusules de la sentència.

Això, naturalment, sense perjudicar les que puguin emprendre, en ús dels seus drets, els més directament perjudicats. En aquest cas em refereixo a l'associació de pescadors de Sant Carles.

En la línia aquesta d'actuacions fetes pel Departament de Política Territorial, davant, doncs, d'aquesta agressió, per dir-ho així, del medi concret, en aquest cas el Delta de l'Ebre, s'inscriu la mesura presa el dia 21 d'abril; per tant, no va ser aquest Conseller qui la va fer. Va ser la inclusió de tots els municipis del Delta a la relació aprovada per la Comissió d'Urbanisme de Catalunya i tots els afectats per algun espai protegit existent o proposat. L'aprovació del planejament urbanístic, per tant, de tots aquests municipis a través de la Comissió Provincial d'Urbanisme requerirà, doncs, l'informe previ favorable de la Direcció General de Política Territorial en relació amb aquells possibles espais protegits.

I estic segur, senyor Simó, que vostè, que forma part, nomenat directament pel Conseller, de la Comissió Provincial d'Urbanisme, també vetllarà per tal que en aquesta Comissió Provincial d'Urbanisme de Tarragona concretament es portin a terme aquestes mesures de vigilància respecte a la relació aprovada per la Comissió d'Urbanisme a Catalunya del dia 21 d'abril. És evident que en el futur immediat, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques té previstos els contactes necessaris amb l'Ajuntament d'Ampostes en relació amb la protecció de les zones de l'Encanyissada i de la Tancada, i amb el de Sant Carles de la Ràpita en relació amb el de la punta de la Banya.

Pel que fa referència al que és la seva tercera pregunta, que parla de quina és la situació en què es troba l'estudi relatiu als impactes ecològics a les terres de l'Ebre, de diferents actuacions i que evidentment estava previst o que s'havia parlat en el que era la Comissió Mixta CEOTMA-Generalitat, vostè sap que, per acord de la Comissió Mixta de Traspassos, la CEOTMA, els fons per a estudis del Centre d'Estudis d'Ordenació del Territori i del Medi Ambient, han estat traspassats a la Gene-

ralitat i que és criteri del Consell Executiu i del Departament només conservar la Comissió Mixta CEOTMA-Generalitat per a aquells estudis l'àmbit dels quals superi l'estrictament del territori de Catalunya. En aquest sentit, pel que fa referència a l'any 1980, els crèdits traspassats per la Comissió Mixta de Traspassos de CEOTMA no concreten el crèdit específic per a l'estudi de l'impacte ecològic en les terres de l'Ebre, sinó que comprenen ja els estudis que en el seu dia havien estat aprovats per aquesta Comissió Mixta, no a Traspassos, sinó a CEOTMA-Generalitat, i no inclouen, ho repeteixo, l'estudi d'impactes ecològics a les terres de l'Ebre. I, sense voler ara dir «en tot cas, els estudis aquests, ja els farem l'any que ve», jo li haig de dir amb tota sinceritat, senyor Simó, en tot el que fa referència als crèdits que puguem tenir nosaltres del Centre d'Estudis d'Ordenació del Territori i Medi Ambient, que per a l'any que ve és possible que pugui fer-se una consignació per a un estudi ecològic a les terres de l'Ebre, però bàsicament jo crec que és una mica en funció justament de les resolucions que es van prendre el dia passat en aquest Parlament que els fons o els crèdits pressupostats en aquesta partida han d'anar bàsicament al que són els estudis preparatoris del Pla d'Ordenació del Territori de Catalunya.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Simó desitja replicar? (*L'anomenat manifesta que sí.*) El senyor Simó té la paraula.

El Sr. SIMÓ: Senyor President, simplement dues o tres qüestions molt breument. L'estudi d'un pacte de la Comissió Mixta CEOTMA-Generalitat va considerar el plec de condicions. Ha d'entendre la preocupació d'aquelles comarques que quan es tracta d'estudis que ja estan en marxa es paralitzen, quan hi ha tants de temes en què estan involucrades aquelles comarques, sobretot en el tema de l'aigua. El fet que hi havia un plec de condicions i que és paralitzat, això preocupa en aquelles terres, i preocupa perquè això incideix directament en la pregunta que jo hi he fet sobre l'equilibri ecològic del Delta. M'alegra que digui que es preocuparà del tema. És important que se'n preocupi, perquè, si no, ja no tindrem res a fer. Però jo no sé com és possible que no conegui el tema quan el Govern de la Generalitat, per prendre posició sobre el tema de l'aigua, demana consell a tècnics de l'Ebre i són precisament aquests tècnics de l'Ebre que coneixen el tema. Sap vostè que a la reunió del Montseny van ser cridats tècnics del Delta de l'Ebre per tal que el Govern de la Generalitat pogués prendre una posició sobre el tema de l'aigua. Aquests tècnics participen directament en els projectes de dessecació de la bassa de les Olles, i això és preocupant, perquè els mateixos Consellers que ho aconsellen al Govern, coneixen els temes de dessecació d'una cosa tan important com és la bassa del Canal.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Culler desitja intervenir? (*El senyor Conseller manifesta que sí.*) Té la paraula el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, només, senyor President, molt breument, dues coses a aclarir. Primera, no

és cert, o no respon exactament a la realitat, el fet que es paralitzessin uns estudis acordats. La Comissió Mixta de CEOTMA-Generalitat no havia mai acordat que es tirés endavant l'estudi ecològic del Delta; no hi havia aquest acord; la Comissió Mixta no l'havia pres, no hi ha cap acta en què es digui que s'havia pres aquest acord. Per tant, no s'ha paralitzat aquest estudi.

Segona, a mitges negociacions de quin podia ser l'estudi, fos aquest o fos el de les platges, etc., a mitges negociacions, encara parlar-ne justament en el canvi de relacions entre aquesta Comissió Mixta i la nova Administració, es realitza el traspàs dels crèdits del CEOTMA, el traspàs a la Generalitat d'una manera senzilla. Per tant, diguem-ne, em sembla que no és cert o no respon del tot a l'exactitud dir que s'ha paralitzat un estudi iniciat; no hi ha un estudi iniciat.

I després jo no acabo de veure —vostè em perdonarà, senyor Simó, potser se m'escapa— el problema, greu, i jo li agraeixo que el plantegi en el Parlament, del dessecament d'unes zones concretes del Delta de l'Ebre en el problema de la concessió d'aigües. Aquest és un problema que en tot cas els tècnics que han estudiat això han aconsellat malament aquest Conseller, però també han aconsellat malament a vegades alguns líders del seu Partit, que també en el tema de les aigües no han fet menció específica del tema de la dessecació de les masses; no té res a veure, em sembla, una cosa amb l'altra. En tot cas, vull dir-li que és evident que aquest tipus de solucions, aquest tipus de protecció especial, repeteixo, que des de la Comissió Provincial d'Urbanisme també a Tarragona se li ofereix a vostè millor que a ningú, igualment que a mi, la possibilitat d'actuar per tal que no hi hagi cap nova agressió en les terres del Delta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta formulada pel Diputat senyor Simeó Selga i Ubach, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, referent a l'incendi de Castellfollit del Boix, Rajadell i Aguilar de Segarra i Sant Salvador de Guardiola. Té la paraula el senyor Simeó Selga.

El Sr. SELGA: Senyor president, senyores Diputades, senyors Diputats, és ben estrany que una primera actuació pública en aquest Parlament sigui a través d'una angouxa de si em tocarà o no em tocarà, però, per altra banda, queda reconfortat perquè la filosofia del tema del qual vaig a parlar ha estat àmpliament sensibilitzada en les anteriors actuacions parlant del Pirineu, del nostre camp, de la nostra ruralia. Això em dona una confortabilitat i això em dona una serenitat per a plantejar aquesta pregunta.

Saben les senyores Diputades i els senyors Diputats que el dia 11 d'octubre, als volts del migdia, un foc iniciat en l'església del castell de Sant Miquel de Castellar prenia unes proporcions catastròfiques amb molt poques hores. Saben que afectà fonamentalment els pobles d'Aguilar de Segarra, de Rajadell, de Castellfollit del Boix i de Sant Salvador de Guardiola, eminentment i totalment agrícoles, rurals. Saben que al voltant de sis mil hectàrees foren cremades, amb elles cases, conreus, ramats, magatzems, maquinària, i saben també, que tràgicament dos adolescents perdien la vida en aquest foc, dos adoles-

cents —i permeteu-me que ho digui ràpidament perquè no em faltés temps al final— que eren dos bons excursionistes, dos excel·lents excursionistes; i aquests dos xicots són el tribut tràgic en aquest foc d'aquestes proporcions. És com el paroxisme, com un estat convulsionant o un organisme malalt en el qual ja fa temps tenim aquesta sensació, tenim aquesta hipersensibilitat en aquesta problemàtica del foc, en aquesta problemàtica de qui, com i de quina manera es produeixen aquests sinistres.

Doncs bé, és per aquesta filosofia, és per aquest profund sentit, per aquest acte de convulsió que ha representat aquest foc sobre la hipersensibilitat que ja tenim tot el poble de Catalunya en aquest tema, que jo m'he atrevit a presentar aquesta pregunta. I m'he atrevit a presentar-la perquè immediatament després del foc, l'endemà, en el moment clàssic de la decepció, en el moment de la depressió total, s'inicia per la gent afectada l'especulació del que pot succeir i de quin camí hi haurà per a sortir-ne. Llavors vénen les preguntes de l'etiologia i la terapèutica, de la causa i el remei d'aquest sinistre. Llavors vénen totes les elucubracions, totes les especulacions per veure com i de quina manera es podrà enfocar la resolució d'aquest problema tan greu, que ha afectat tantes àrees i que ha afectat tanta gent. I llavors sobre aquest fons normal i lògic de pregunta i de dubte, s'hi embolcalla tot seguit la suspicàcia, s'hi embolcalla l'escepticisme, el dubte, s'hi embolcalla la insinuació malèvola, s'hi embolcalla tota una quantitat de coses que agreugen l'estat d'ànim d'aquesta gent, s'hi embolcallen amb bona fe o amb mala fe, s'hi embolcallen en un sentit de deprimir-nos més profundament. Llavors quan un viu la depressió i el moment que passen aquesta bona gent d'aquestes cases de camp, d'aquestes cases de pagès que han vist anorreats tota la seva producció de bosc, tots els seus conreus, tot el seu bestiar, llavors nosaltres diem que hem de fer una pregunta al Parlament perquè es marquin les directrius a seguir, perquè el nostre país no pot anar amb aquesta angoixa mental, amb aquesta desconfiança, amb aquest esperit de falta de civisme amb què representen totes aquestes confabulacions per a fer més malèvols les insinuacions, per a fer més trista la situació d'aquesta gent, mentre altres amb bona fe treballen i dictaminen i busquen la solució millor per a aquesta tragèdia. I és que ens trobem en un moment nou. És el primer moment i la primera vegada que la Generalitat, el seu Consell Executiu, pot actuar sobre aquesta temàtica, i cal que abans que arribi el decret del Consell Executiu, abans que arribin les determinacions finals, acceptades o no, agradables o no, certes o no, hi hagi una explicació concreta, perquè tot aquest embolcallament de suggeriments, d'aspiracions malèvols a voler trencar la unitat d'aquesta gent i l'esperança que han de tenir en tots nosaltres per a resoldre el seu problema, sigui trencat ja des d'una tribuna pública com és aquest Parlament.

Però, es més, quan vivíem a dins d'aquest foc, la incidència i el moment tràgic d'aquelles cases cremant-se, teníem una commoció perquè professionalment ens sentíem petitíssims, decebuts, deprimits, quan pensava que la meua farmaciola professional no podia resoldre el d'aquella bona dona que portava galledes d'aigua i que em constava que el dia abans era alta de la unitat coronària

de Manresa. I em preocupaven els pocs mitjans que tenia jo en aquell moment per a atendre la filla embarassada que, pels seus dolors, temia que m'avortés. I temia, tanmateix, que també tot aquell incendi, aquelles cases i aquells magatzems que cremaven, no arribessin a la casa fins que foren dominats, testimonis en som, pels bombers que arribaren a temps. I parlo d'una anècdota perquè configura tot el problema. I llavors, quan jo creia que tindria una queixa d'aquella dona, ens ve i ens diu: «Moltes gràcies per la companyia, moltes gràcies per l'estona que heu estat amb nosaltres, moltes gràcies del vostre ajut, purament de presència.» I llavors, vibren, fons, el sentit de solidaritat, el sentit humanista; llavors t'adones que aquella mesquinesa de tenir o no tenir farmaciola, que aquella mesquinesa de tenir més o menys mitjans queda superada per aquell lliurament personal, per aquell acte de solidaritat entre dues persones. Llavors, aquella dona ens diu: «no ens deixeu». I com a acte de solidaritat, amb aquesta dona, per això sóc aquí, en aquest Parlament, per fer una pregunta pública al Conseller de Governació, perquè orienti i tranquil·litzi ja ara, perquè, abans que arribin les determinacions finals, abans que arribin al Consell Executiu de la Generalitat per dictaminar la solució que se li pot donar, doni una serenitat, i jo i tots nosaltres siguem solidaris d'aquesta gent.

La pregunta és: «Vista la importància catastròfica del foc del dia onze d'octubre d'enguany, que afectà fonamentalment els municipis de Rajadell, Aguilar de Segarra, Sant Salvador de Guardiola i Castellfollit del Boix, demanem que es facin públiques quines mesures es troben en curs per a pal·liar els resultats d'aquest sinistre i ajudar a la seva recuperació.»

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta del Diputat senyor Simeó Selga, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, conec perfectament el tema del qual el senyor Selga em pregunta. Un tema evidentment trist i greu, molt més encara per les pèrdues humanes, tant se val, però també trist i greu per les pèrdues ecològiques i per les pèrdues naturals, per les pèrdues de patrimoni que representa l'incendi que va produir-se en els municipis que ell ha esmentat de les comarques del Bages, del Vallès Occidental i l'Anoia els dies 11, 12 i 13 d'octubre de 1980. També jo els diré que vaig ésser present en el transcurs de les tasques d'extinció de l'incendi. Vaig tenir ocasió de viure els moments dramàtics que el Diputat esmentava, i que, a més, vaig tenir ocasió, acompanyat del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Carol, de recórrer tota la zona afectada, pocs dies després, en una excursió de cinc o sis hores, per fer-me càrrec exactament de quina era la magnitud del sinistre. Els puc dir també que, després, els serveis de l'Institut Nacional per a la Conservació de la Naturalesa, ara ja dependents de la Generalitat de Catalunya, han fet un estudi sobre la magnitud del sinistre, i els alcaldes afectats, els alcaldes de les poblacions afectades, han fet també un altre estudi que han fet a mans de la meua Conselleria i que ens permeten ara de tenir totes les

dades per tal de poder contestar a la pregunta que el senyor Selga ens ha fet, i per tal d'intentar, en la mesura de les nostres possibilitats, de donar solucions als problemes que afecten els pagesos de la zona.

Bé, d'entrada diré que, efectivament, els dies 11, 12 i 13 d'octubre es va produir aquest incendi; se'n van produir catorze més, perdó, onze més, a la província de Barcelona i 10 més a la província de Tarragona. Un incendi que nosaltres anomenem de Manresa però que, de fet, afectava Manresa, Rajadell, Aguilar de Segarra, etc. —tal com el senyor Diputat ens ha explicat—, Aguilar de Segarra, Castellfollit del Boix, Rajadell i Sant Salvador de Guardiola. Va afectar una superfície de 5.300 ha., de les quals 4.700 ha. són de superfície forestal i 600 ha. de superfície agrícola. D'aquestes 4.700 ha. de superfície forestal, 3.500 eren amb arbres i 1.200 sense arbres. De les 5.300 ha., 4.350 han quedat absolutament calcinades. Això vol dir que l'única cosa que hi queda és un carbó dret, que és el testimoni que hi havia hagut un arbre, i una terra absolutament plena de cendra, absolutament calcinada, amb moltes dificultats que torni a recuperar el seu estat d'abans de l'incendi en poc termini de temps. Per tant, 5.300 ha., de les quals 4.350 han quedat absolutament calcinades.

L'incendi, segons tots els indicis, va ser provocat a les onze hores del dia 11, de forma no intencionada, però va ser provocat per un grup de joves en el lloc anomenat el Castell de Castellar, tal com ha dit el senyor Diputat, en el terme d'Aguilar de Segarra. Si he de donar crèdit al que jo mateix vaig veure, diria que va ser provocat per una costellada, per un grup de joves que feien una costellada dintre de les restes de l'església que hi ha al costat del Castell de Castellar. Una església, d'altra banda, absolutament destrossada per gent malanomenada excursionista, que en un moment determinat van voler fer més foc a base de posar sobre el braser un tauló que, un cop començat a cremar, va fer molt de fum i que aleshores va ser llençat al carrer, sense preocupar-se de les conseqüències que això podia provocar. Que aquest tauló, avivat pel fort vent que hi havia aquell dia, va encendre les mates del costat, les bardisses del costat i va encadenar d'aquesta manera l'incendi que ha tingut unes proporcions tràgiques en vides humanes —dos nois morts, tal com s'ha recordat— i en greus pèrdues per a l'agricultura, per a la ramaderia, per a l'entorn forestal, per a l'ecologia i per a una zona important del nostre país.

Hi van participar en el seu moment mitjans extraordinaris. He de dir que mai no s'havia vist en un incendi forestal una concentració de mitjans tan important. Pel que afecta la Generalitat, hi havia un nombre d'unitats molt gran que actuava en l'incendi amb tots els seus mitjans; hi havia els efectius de la zona de l'ICONA, hi havia, no cal dir-ho —i amb una gran eficàcia— els voluntaris, els pagesos de la comarca, els alcaldes al davant del seus propis ciutadans, actuant en les tasques d'extinció. Tot i així, el foc es va fer enormement gran. Hi van participar també, i ho hem de fer constar amb el nostre agraïment, soldats procedents de Barcelona, que van actuar, sota les ordres dels Bombers de la Generalitat, amb eficàcia; i hi van participar, quan va ser possible, els avions d'ICONA, perquè el vent ho impedia. Hi va participar, m'a-

treviria a dir, tothom que tenia preocupació per un incendi d'aquella magnitud.

No obstant això, el foc no va poder aturar-se en el seu moment, i lluitar contra un foc amb les característiques del vent que bufava és pràcticament impossible; només hi ha temps de córrer, no s'hi pot plantar cara. Això, ajuntat amb la sequedat del bosc, va fer que el foc prengués unes grans proporcions. Els clàssics sistemes coneguts de tallafocs eren absolutament inútils: nosaltres som testimonis que el foc travessava camps sencers, conreats; una guspira travessava a l'altre cantó i agafava bosc situat a l'altra banda del camp; que el foc agafava les masies que tots sabem que tenen, o acostumen a tenir, un cert cinturó de protecció no arborat a l'entorn de la casa. És a dir, la situació era autènticament dantesca.

Avaluats els danys per ICONA, pel que fa referència a aquestes 5.300 ha. cremades, es valoren en cent vint-i-vuit milions tres-cents mil pessetes —això inclou la riquesa forestal, la riquesa en pastures, la riquesa cinegètica, la riquesa piscícola i els danys indirectes. I per a restaurar el que s'ha perdut, es fa una estimació de cent setanta-set milions de pessetes: la repoblació forestal en comporta cent quaranta mil, perdó, cent quaranta milions, la hidrològica trenta milions, la cinegètica cinc milions i la repoblació piscícola dos milions de pessetes. Però aquests no han estat els únics béns afectats, a nosaltres ens preocupa enormement tot el que s'ha cremat en bosc i en terreny de conreu, però ens preocupa molt els danys que s'ha causat a les masies, a les poques masies que encara queden habitades en aquesta zona, i avui enllacem, doncs, amb la preocupació que s'ha manifestat, durant les preguntes dels Diputats o les respostes del Consellers que m'han precedit, per aquest tema. Es van cremar totalment o parcialment cases de pagès, es van cremar ramats, es van cremar aparells. Jo només els voldria dir per exemple, que a mi, en el meu Departament, i em fa l'efecte que a tots els senyors Diputats els ha d'impressionar, no per la importància material, sinó per la importància que té per al sosteniment de la nostra pagesia en el lloc on han nascut i on desitgen continuar vivint, el fet, per exemple, que en el terme municipal d'Aguilar de Segarra, es cremi, en la finca anomenada el Radell, propietat d'un senyor que es diu Àngel Palomas i Comelles, a més a més de les ha. corresponents de bosc, el cobert de palla, el cobert per al bestiar, el cobert adosat a la casa, tots els edificis completament destruïts, que es cremin dos carros, tres-cents bales de palla, tres portes, un extractor de mel, cent cinquanta quilos de mel amb els seus bidons, noranta-cinc abelles, una premsa de raïm, cinquanta-quatre metres quadrats, tots els utensilis de premsar el raïm, el balcó central i el principal de la casa, dues vigues transversals, els arbres fruiters que envoltaven la casa, les robes, documents i vint-i-cinc mil pessetes en efectiu. Podria fer relació encara de cases de pagès, de moltes altres cases de pagès, que es troben afectades per aquest tema.

Aleshores, quines són les mesures que pensa adoptar el Consell Executiu en relació amb tot això? Bé, en primer lloc, he de dir que ja s'hi està treballant; les dades que hem donat són globals, convé ara delimitar i inventariar les finques afectades, així com les seves superfícies

—hi està treballant la Conselleria d'Agricultura amb molt d'interès i pensem que ben aviat podrem tenir-ho acabat. Convé anar ràpidament a l'eliminació dels arbres cremats, que poden ser focus de possibles plagues d'insectes perforadors, que atacarien la poca vegetació sana que encara queda. Convé preparar immediatament i s'hi està treballant —justament quan acabem de fer la delimitació i inventariació de les finques afectades, aquestes mesures que diré ara es començaran a posar en pràctica—, prepararem immediatament convenis o consorcis entre l'ICONA i els propietaris afectats per la repoblació dels terrenys incendiats, acollint-se, pel que fa referència a la comarca de la Segarra, a un decret especial que regula aquest fet per a la comarca de la Segarra, i, per a la resta, les subvencions previstes en la legislació vigent, i, en especial, en l'ordre de 31 de març de 1980 sobre pla especial d'actuació en mons de règim privat afectats per incendis forestals, que vol dir que l'ICONA repoblarà tota la zona afectada, avançant tots els diners, el cinquanta per cent d'aquests diners hauran de ser tornats pels propietaris en el moment en què facin la primera tallada d'arbres, i, en tot cas, en un període de temps que no superi els vint anys. Però, d'entrada, l'ICONA repoblarà en virtut d'aquests convenis tota la zona afectada. Ens proposem incoar els oportuns expedients d'exempció de contribució territorial als terrenys afectats i avalar-los davant de l'Administració central. Val a dir que pensem que aquesta repoblació ha de ser total i no voluntària, és a dir, que per a evitar l'erosió i la degradació del sòl i restaurar, al més aviat possible, el sistema ecològic alterat, hem de declarar la zona afectada, perímetre de repoblació obligatòria, hem de fer que tothom vulgui repoblar, que no ens trobem ara que hi hagi propietari que no vulgui repoblar allò que se li ha cremat —la muntanya és una riquesa col·lectiva, el bosc també és una riquesa de tots i, per tant, nosaltres hem de repoblar tot això. I, aleshores, per tal d'ajudar les famílies afectades en els seus béns i en les seves cases de pagès, el Consell Executiu està estudiant, en primer lloc, està valorant detalladament quines són les pèrdues que afecten cada casa, i, amb aquesta valoració, el Consell Executiu es proposa d'avaluar la sol·licitud d'un crèdit, a tan llarg termini com sigui possible, i subvencionar l'interès, perquè els propietaris afectats es puguin refer, com més aviat millor, de les pèrdues que han sofert.

Això és tot. Senyors Diputats, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Selga desitja replicar o repreguntar?

El Sr. SELGA: Moltes gràcies, senyor Conseller, per la seva explicació. Ha tret molt confusionisme que hi havia, dona un camí, però jo aprofitaria aquests dos minuts, i m'adono de la fatiga que té la Cambra i de les ganes naturals que tenim de marxar, per a remarcar aquest fons de filosofia, que hem de moure i que hem de conscienciar la gent per aquesta problemàtica. I per això he pensat, ara, fer quatre «sketchs» telegràfics curts. Un, el bon excursionista. I torno a dir que aquests dos adolescents cremats, aquests dos adolescents eren dos bons excursionistes perquè anaven a descobrir la naturalesa, perquè anaven a fer enquesta per aquelles cases de pagès de

com vivien, de quina era la seva forma de vida, què recollien, en fi, atendre i conèixer i estimar la gent del camp. Per això, en fer honor al bons excursionistes que eren aquests dos nois, dic als seus pares i dic als seus familiars que compartim la seva tristesa, que tenim també el seu desconhort, però que de cap manera, ni ells ni els seus mestres, no tinguin sentiments de culpabilitat. Els havien enviat a una missió noble i complien una missió noble. Aquests dos xicots que, ofegats pel fum i abrasats després pel foc, deixaren intacta la terra sota el seu cos, són com un símbol tràgic de redempció de la nostra pàtria, pobra, trista i dissortada.

Segon punt, els caçadors. Això era dissabte i nit de diumenge. Diumenge al matí era el primer dia de caça. Desgraciadament, hi va haver invasió de caçadors. Deixem de banda si ja no era legal de caçar en un bosc cremat, deixem de banda ja si no era ètic matar i rematar aquelles pobres bèsties que quedaven, ofegades de fum i socarrimades; el que és trist és constatar que un tant per cent molt gros, no tots, però un tant per cent prou ostensible perquè jo ho pugui dir aquí, públicament, no acudiren a les cases de pagès a consternar-se amb ells, a compartir el seu dolor, a compartir la seva tristesa. Això és depriment, això és un acte de falta de consideració de la gent de ciutat envers la gent del camp, i per això tenia raó, en aquell moment, aquell pagès, vell, de noranta anys, que aixecava el bastó, amb els ulls enrogits de plorar i del fum tota la nit, i deia: «No ens estimen els de ciutat, no ens estimen, maleïts sigueu, maleïts sigueu!»

I l'últim «sketch» és el dels mals excursionistes. Sí, el Conseller ha explicat bé el que feren aquests excursionistes; això és, jurídicament parlant, i que em perdonin els senyors advocats si m'equivoco, una imprudència temerària. Però hi ha quelcom més profund: en el moment en què descobreixen que han produït aquest foc, no tenen consternació, no tenen sentiment del que han provocat, i retornen tranquil·lament cap a l'estació d'Aguilar de Segarra per agafar el tren. Llavors són els pagesos d'allà que els intercepten, que els recriminen i que els obliguen a treballar fins a la tarda en què són lliurats a la Guàrdia Civil. I mireu el civisme d'aquests pagesos, que no va ploure ni un clatellot. I quan els recriminen, quan els diuen el que han fet i quan els volen fer veure i tenir consciència del que està passant, ve una frase d'un xicot de dinou anys, que retrata tota la situació del nostre país envers la gent del camp; va dir, textualment: «Y qué, que le den por el culo al monte.»

Moltes gràcies, senyor President, i perdó, moltes gràcies, senyors Diputats i senyores Diputades. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, hem acabat el temps destinat a la presentació i resposta de preguntes orals. Voldria informar-los que aquest vespre trobaran a les seves bústies el text de dues proposicions no de llei, relatives al decret que regula les funcions del delegat del Govern a les comunitats autònomes. Per a aquestes dues proposicions no de llei, la Mesa ha acordat: primer, aplicant un article del Reglament, ordenar la reproducció del text per fotocòpia —trobaran per tant aquests textos en fotocòpia i no impresos en el *Butlletí*. Segon, declarar el tràmit d'aquestes dues proposicions no de llei pel proce-

diment d'urgència, i, d'acord també amb el Reglament, fixar en dos dies el termini de presentació d'esmenes. Aquest termini acabarà, doncs, el dijous dia sis a les dotze de la nit. Tercer, acordar, també en aplicació del Reglament, que aquestes dues proposicions no de llei es tramitaran davant del Ple.

La sessió reprendrà demà al matí, a dos quarts d'onze, amb el debat sobre el programa d'actuació econòmica del Govern de la Generalitat. El debat començarà amb la presentació d'aquest programa per part de l'Honorable senyor President de la Generalitat. Se suspèn la sessió.
(Són dos quarts i mig de deu de la nit.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom);

carrer, núm.;

telèfon; població;

districte postal;

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dep. Leg. B-27.966-80.